

Ghi lại buổi nói chuyện về Địa Ngục Trần Gian của Thượng Tọa Thích Thiện Minh

Diệu Tâm

Kính thưa quý vị thánh giả, quý đồng bào đồng hương hải ngoại

Tôi Thượng Tọa Thích Thiện Minh ngụ tại số 89/353, khóm 10, phường 1 thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu là thành viên giáo hội Phật Giáo Việt Nam Thống nhất phụ trách chánh đại diện miền Khánh Anh, tức các tỉnh miền Tây Nam phần Việt Nam, nguyên là Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN, Nguyên Hội trưởng Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam.

Cho dù là nhà sư đã xuất gia tu hành thoát tục nhưng tôi cũng là người công dân nước Việt, lẽ tất nhiên tôi được quyền yêu nước Việt Nam được quyền nghĩ tới đồng bào Quê Hương đất nước đó là bổn phận của mình, đất nước Việt Nam, Tổ Quốc Việt Nam là của chung dân tộc Việt Nam, đất nước Việt Nam không là của riêng ai cả, vì Tổ Tiên chung của người Việt Nam là con Rồng cháu Tiên là Lạc Long Quân, là bà Âu Cơ theo truyền thuyết xưa nay, các bậc tiền nhân là vua Hùng, là bà Trưng, bà Triệu và nhiều anh hùng hào kiệt đã từng chống giặc ngoại xâm giữ yên bờ cõi v. v... vì thế đã là người Việt Nam thì không một người nào ngu muội phủ nhận lịch sử dân tộc của mình đã có hơn 4000 năm văn hiến, do vậy mỗi người dân đều có nghĩa vụ và bổn phận đối với Tổ Quốc, mọi người dân đều được quyền yêu nước, được quyền thông qua các tổ chức chính trị xã hội để làm tròn trách nhiệm của mình đối với Tổ Quốc thân yêu, không ai được quyền nhân danh bất cứ cái gì hay nhân danh bất cứ đảng phái nào bắt buộc tôi phải từ bỏ trách nhiệm công dân của mình đối với Tổ Quốc, hoặc dùng quyền lực truy bức, kiểm

hãm hay là giới hạn tinh thần của bất cứ người dân nào đóng góp tài năng trí tuệ và công sức chung cho dân cho nước. Tôi muốn nói rằng không đảng phái hay tổ chức chính trị nào ngu xuẩn dám tự hào khẳng định chỉ có đảng phái của mình hay tổ chức chính trị của mình mới yêu nước, còn các đảng phái khác hay các tổ chức khác thì không, cho nên đảng nào tự hào võ ngực khoe danh rằng đảng mình là đảng cầm quyền là đảng làm chủ nhân ông đất nước là luận điệu tham gian của những kẻ độc đoán, độc tài, điều này không thể chấp nhận được nhất là trong xu thế mới, xu thế dân chủ tiên bộ của thế giới mới ngày nay, chắc chắn lòng dân sẽ phẫn uất, các bậc sĩ phu, trí thức, sinh viên những nhà ái quốc có ý thức dân tộc, có tư tưởng tiên bộ mạnh dạn đấu tranh, đứng lên bài kháng chống lại độc tài để đòi hỏi lại sự công bằng cho toàn dân mà thôi.

Từ ngàn xưa lịch sử của Việt Nam đã trải qua các triều đại Đinh, Lê, Lý, Trần. Cha Ông chúng ta đã từng đánh thắng Nguyên Mông, hay nói đúng hơn Tổ Tiên của người Việt Nam từng chống lại Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh để bảo vệ từng tấc đất Quê Hương bảo vệ giống nòi, bảo vệ sự đồng hóa của phương Bắc, lúc ấy không có đảng Cộng Sản Việt Nam đâu, bởi vì :

*Hàng nghìn năm Việt Nam không có đảng,
Không danh từ cộng sản chẳng có cụ Chí Minh
Không Engels, Karl Marx lẫn Lenin
Vẫn giữ được thanh bình cho Tổ Quốc
Diệt được Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh giặc
Nhờ Tiên Nhân và các bậc Cha Ông
Có đảng cộng sản làm chi dân chúng phải lưu vong
Và lịch sử phải chí công phê phán
Dân hiện tại phải nuốt cay ngậm đắng
Chứa trong lòng bao nỗi oán thâm sâu
Nói sao an khi cúi quế gạo châu
Nói càng khổ đành cúi đầu nín lặng
Ai gây tạo cho lòng dân oán hận?
Bao uất hờn căm phẫn khắp toàn dân
Người gặp nhau nhìn chắt lưỡi thở than
Bởi cộng sản dựng Thiên Đàng trong mộng ảo
Bắt vào tù ngục hình tra khảo
Cho là trường cải tạo dạy người
Nhân tình trắng lại sơn phết thêm vôi
Miệng múa mép khua môi lời dân chủ
Hiện còn có nhiều người đang mê ngủ
Vớ danh từ vớ ông chủ Lenin
Họ say sưa trong giấc ngủ vô tình
Nên quên hết dân sinh đang nguy biến
Nhìn xã hội một màu đen thâm tím
Dân hiền lành mong ước kiếm một ngày vui
Để nụ cười được trở lại trên môi*

Và giọt lệ bớt sầu rơi trên khóe mắt”

Thưa quý vị đồng bào, đồng hương hải ngoại:

Điều vô cùng nghịch lý là thực trạng của chế độ Cộng Sản Việt Nam hiện nay, một chế độ lúc nào cũng tuyên truyền với khẩu hiệu CỬA DÂN, VÌ DÂN, và DO DÂN mà lại cấm người dân yêu nước, còn bỏ tù hàng nghìn người trong đó có tôi đã bị giam cầm hơn một phần tư thế kỷ, không những thế cho đến khi tôi ra tù họ vẫn không để cho tôi sống được bình yên, tài sản, chùa chiền bị xung công bất hợp pháp không trả lại; còn xây dựng chỗ cư trú mới thì bị đập phá hoàn toàn chỉ vì tôi không khuất phục chịu cúi mình dưới chế độ bạo tàn, nên bản thân nhà tu phải lưu lạc rày đây, mai đó, ăn đậu ngự nhờ không nơi trụ xứ, điều trợ trên là chính quyền Việt Nam nhiều lần cho người thuyết phục nhà sư, nếu muốn tiếp tục tu hành có nhu cầu cần chùa để hành đạo thì nên làm đơn gia nhập Phật Giáo nhà nước thì sẽ được chính quyền quan tâm ưu ái giúp đỡ. Sự độc tài độc đoán nhất của CSVN là bắt buộc những người dân muốn yêu nước phải yêu đảng, nếu yêu nước mà không yêu đảng sẽ bị bắt, sẽ bị cầm tù và sẽ bị đưa đi cải tạo, họ lập lại mô hình thời phong kiến xa xưa, nhưng tinh vi hơn, thủ đoạn hơn, thâm độc hơn, nghĩa là yêu nước phải yêu vua với khẩu hiệu là “ái quốc trung quân”, và giờ đây tại Việt Nam “yêu nước là phải yêu đảng cộng sản” các ông đảng tức bộ chính trị ngày nay đồng nghĩa với ông vua thuở trước. Xưa làm Vua chỉ 1 người, còn bộ chính trị ngày nay ít nhất phải 15 người, tức 15 ông Hoàng Đế. Chế độ CSVN ngày nay là một hình thức siêu phong kiến kiểu mới.

Kính thưa Quý Vị, chứng kiến trước cảnh bi thảm của Dân Tộc và pháp nạn của Phật Giáo, là một nhà sư tôi có quyền nói lên tiếng nói của mình nhằm phê phán cái xấu, cái ác và xiển dương điều tốt, điều thiện để đem đến một xã hội công bằng nhân ái, tôi lúc nào cũng muốn giữ thái độ ôn hòa trong mục tiêu làm việc từ thiện nhân đạo, nhằm góp phần vận động trong tiến trình dân chủ hóa đất nước và tự do tôn giáo tại Việt Nam, cũng chính vì mục tiêu nói trên mà sau ngày 30.4.1975 tôi đã đứng lên vận động đấu tranh nhằm bảo vệ ngôi chùa tôi làm tọa chủ, bảo vệ tài sản của Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất đấu tranh đòi hỏi nhà nước VN phải tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng, tôn trọng quyền tự do tôn giáo, vận động dân chủ nhân quyền đòi trả lại quyền làm người cho sinh dân VN nên tôi mới bị nhà nước VN bắt giam vào năm 1979, chính quyền giam cầm tôi từ nhà tù cấp thấp cho đến cấp cao, trước nhất là trại giam huyện Vĩnh Lợi, kế tiếp câu lưu tại phòng bảo vệ chính trị tỉnh rồi chuyển sang phòng biệt giam Cảnh sát hình sự ty Công an Minh Hải để điều tra. Sau khi kết thúc hồ sơ Công an tỉnh khởi tố vụ án, họ đưa tôi về trại giam Cà Mau để chờ ngày ra tòa xét xử. Tại Cà Mau, tôi nhận được bản cáo trạng đầu tiên căn cứ theo sắc luật 03, khoảng A với mức án cao nhất là tử hình, khi nhận được cáo trạng tôi biết chắc chắn sẽ bị chết. Vì các vụ án trước đây đều mang ra pháp trường xử tử tại sân Vận Động Bạc Liêu. Vì đây là sắc luật ban hành ngày 10.11.1967 được áp dụng trong thời chiến tranh rất là sắc máu, chúng tôi 21 người chung vụ án từ trại giam Cà Mau đã chuyển về phòng Cảnh sát Hình sự tại Bạc Liêu 2 hôm để chờ ngày xử án, phiên tòa được bố trí tạo dựng đã chiến thật nhanh tại thị xã Bạc Liêu nơi dân cư đông đúc để công khai xét xử với bản án làm

giương cho dân chúng, điều vô cùng bất ngờ là chỉ còn 30 phút nữa là khai mạc phiên tòa thì có chỉ thị từ đâu đưa đến đã ra lệnh đình hoãn khẩn cấp, và liền khi ấy công an đã hộ tống đưa chúng tôi trở lại tại giam Cà Mau. 3 tháng sau đó tôi nhận bản cáo trạng khác cũng áp dụng sắc luật 03, nhưng khoảng A+B, mức án cao nhất là Chung thân; tôi lại biết theo Sắc Luật này tôi sẽ được sống và phải chịu ở tù lâu dài. Ngày ra tòa lần này thì chính quyền đã thay đổi địa điểm không xử nơi dự định trước nữa mà xử tại Tòa án Nhân dân tỉnh Minh Hải với mức án chung thân, hôm ra tòa tôi quan sát trong tòa cho đến trước sân tòa, cả ngoài cổng rào người tham dự chật ních không còn chỗ trống. Sau khi ra tòa được vài tháng họ chuyển tôi về trại giam Cây Gừa, trại này thật quy mô, vừa xây dựng hoàn tất, nằm giữa cánh đồng bát ngát mênh mông tọa lạc tại huyện Giá Rai, tỉnh Minh Hải, đến đây chưa đầy một tháng thì tôi nhận được quyết định tiếp tục ra tòa phúc thẩm và xử y án chung thân, sau đó họ chuyển tôi sang khu biệt giam trại cải tạo Cây Gừa, một trại lớn chứa trên 10.000 người tù cho đến ngày tôi bị đày ải đi xa. Tôi bị giam giữ tại tỉnh nhà khoảng 5 năm cho đến năm 1984. Công an tỉnh Minh Hải đã chuyển tất cả những người tù chính trị có mức án cao về các trại trực thuộc do bộ CA quản lý, cho nên tôi đã cùng các anh em tù chính trị khác vụ án tổng cộng cũng 21 người tất cả trung chuyển đến khám Chí Hòa thành phố. Công an đưa tất cả chúng tôi vào ở một khu giam giữ của các tội phạm hình sự, đa số là tội cướp trộm, giết người hầu hết là những tay anh chị có máu mặt thuộc dạng giang hồ, họ từng là đại bàng đã vào tù ra khám nhiều lần thân thể xâm trở, đủ hình đủ dạng. Công an có ý đồ đưa chúng tôi vào đây nhằm mục đích dùng tội phạm này dần mặt để khống chế tù chính trị trước khi lên đường chuyển đi xa, cho nên khi chúng tôi vừa bước chân vào phòng thì các anh em tội phạm hình sự đã đàng đàng sát khí hùng hổ văng tục. Tên trưởng buồng ra lệnh tất cả chúng tôi đều phải quì gối và cởi quần áo để mình trần và các anh em hình sự bắt đầu có thái độ hành hung, đứng trước tình cảnh nguy nan ấy tôi buộc lòng phải lên tiếng giải thích, may mắn được các anh em tù hình sự thông cảm quý mến, giúp đỡ chúng tôi tạm ở một vài hôm nơi ấy, sau đó công an giải tiếp ra trại giam Xuân Phước, trại A20 tỉnh phú Khánh miền Trung, nơi đây còn có biệt danh là trại Thung Lũng Tử Thần, tức là thung lũng chết, anh em tù có câu thơ diễn tả trại này như sau:

*“Xuân Phước đi dễ khó về
Nếu không gửi xác cũng kè tha ma”*

Kính thưa Quý Vị,

Trại này còn gọi là trại Trừng Giới khét tiếng là dùng kỷ luật sắt, công an xử dụng hình phạt cưỡng bức là chính, họ thường xuyên ra tay đánh đập tù nhân hoặc là dùng những biện pháp như là cùm, quện, triệt bao tử bằng cách cấm tắm nuôi, không cho nhận quà, cho tù nhân ăn uống thiếu thốn đói khổ để quy phục họ, chính vì thế những năm đầu mới thành lập trại này tù nhân nào mà chẳng may chuyển đến đây chắc chắn là sẽ bỏ xác 10 phần hết 9 chỉ còn có một tia nhỏ hy vọng sống mà thôi, được trở về đi nữa thì cũng là què quặt, thân tàn ma dại. Bản thân tôi đến đây chỉ được vài tháng thì lại bị biệt giam hơn 3 năm cấm cố, từ năm 84 đến năm 87 vì tôi tham gia tổ chức “Giải cứu Tù nhân”, bởi thấy anh em tù nơi đây quá

khốn khổ, và vào năm 87 do chỉ định của Tòa Án Tối Cao, tôi bị Tòa án Lưu Động tỉnh Phú Khánh xử thêm mức án chung thân nữa. Tôi Ở trại Xuân Phước tổng cộng được 5 năm đến năm 1989 tôi cùng 250 tù nhân chuyển về trại giam Z30A Xuân Lộc Đồng Nai, ở đây tôi bị giam giữ liên tục thêm 16 năm nữa tổng cộng tất cả là 26 năm tù, may nhờ có các tổ chức Nhân Quyền Quốc Tế can thiệp nên tôi đã được trả tự do vào ngày 02.02.2005 .

Kính thưa Quý Vị,

Ở trong tù trước tiên là thiếu dinh dưỡng, ăn uống thiếu thốn, kế đến là thiếu vệ sinh, bị nhiễm khuẩn, bị vi trùng xâm nhập sinh ra bệnh hoạn, sau cùng là bị bệnh chết về thần kinh, dường như ai ở tù lâu không ít thì nhiều đều mắc bệnh tâm thần. Hai trại giam Xuân Phước và Xuân Lộc, trực thuộc bộ quản lý, mỗi trại giam gồm có 3 đến 4 phân trại nhỏ, mỗi phân trại có khoảng 1000 hoặc trên 1000 tù nhân. Tôi thường xuyên bị chuyển từ phân trại này sang phân trại khác nhằm hạn chế sự quan hệ của tôi với các anh em đồng tù. Phần lớn trong 26 năm tù tôi bị biệt giam ít ra cũng trên 10 năm, trải qua hàng chục nhà tù, còn chuyển chuyển tới lui thì không biết bao nhiêu lần mà tính kể. Sau 26 năm biệt xứ tôi được trả tự do, những ngày vừa ra khỏi nhà tù tôi lại bị tiếp tục bị quản chế một cách gắt gao, bị khủng bố liên tục, bị bó buộc bằng một hình thái mới trong một nhà tù lớn chịu cùng khổ với hơn 80 triệu đồng bào, tức hơn 80 triệu người đang mất tự do. Những ngày ra tù còn nhiều ngõ ngàng, mọi việc chưa ổn định, tôi vừa trị bệnh ung bướu sau đầu, vừa tiếp khách xa gần thăm viếng, vừa vẫn an nhì vị Đại Lão Hòa Thượng, Đức Đệ Tứ Tăng Thống Đại Lão HT Thích Huyền Quang và HT Thích Quảng Độ Viện Trưởng Viện Hóa Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, ngoài ra tôi còn phải trình diện chính quyền địa phương và bị triệu tập vẫn nạn nhiều lần làm mất khá nhiều thời gian. Chỉ trong vòng 3 tháng thôi, tôi cố nhớ và ghi lại cuốn Hồi ký với tựa đề “Hồi Ký 26 năm lưu đày của Thích Thiện Minh”, vì thì giờ eo hẹp và bị mai một trí nhớ cho nên cuốn Hồi ký ghi lại còn rất nhiều thiếu sót, thám thoát thì tôi đã ra tù gần 7 năm rồi mà tôi vẫn chưa có cơ hội thuận tiện để hiệu đính bổ sung cho hoàn chỉnh Hồi ký của mình.

Xin thưa với tất cả Quý Vị, vì có an cư thì con người mới lạc nghiệp được, hiện tại bản thân tôi chưa được an cư, ở đâu cũng bị chính quyền bám sát, theo dõi uy hiếp thường trực hoặc đi xa cũng bị trục xuất về địa phương, tôi đến nơi nào cũng làm ảnh hưởng ít nhiều ở nơi ấy nên không thể gọi là lạc nghiệp được, còn ở gia đình ngòi viết phụ lục bổ túc Hồi ký thì chỉ trong vòng 1 năm thôi mà công an tỉnh Bạc Liêu đã khám xét nhà tịch thu tất cả những tư liệu và 2 lần tịch thu 2 máy tính, tiền bạc, máy điện thoại, máy in họ còn đem tôi ra đấu tố trước dân, đập phá tịnh thất, nào là bị báo chí đăng tải vu khống, chụp mũ, bôi nhọ đủ điều, hoàn cảnh của tôi hết sức là nan giải, tôi đã cố gắng hết khả năng của mình nhưng chưa hoàn thành tâm nguyện, thể theo ý kiến đề xuất và góp ý của Chư Vị cố vấn Hội Ái Hữu Tù Nhân hải ngoại, quý vị đã thông báo cho tôi rõ: ở hải ngoại, quý đồng bào, đồng hương thì giờ rất là xít xao nên ít có thời gian rảnh để đọc được trọn vẹn cuốn Hồi ký dài hàng mấy trăm trang của tôi, còn ở trong nước tôi cũng không thuận duyên ghi chép tiếp vì gặp nhiều ma chướng cản bước nên không thể sớm bổ sung phụ lục Hồi ký của mình. Quý vị cố vấn Hội Ái Hữu tù nhân Chính trị và Tôn giáo

hải ngoại ngõ lời khuyên tôi nên tường thuật lại bằng chính giọng nói của mình để tăng thêm ý vị khi ai đó có dịp nghe qua và mọi người khuyên tôi rằng, nếu tôi đang bị bệnh sức khỏe chưa được ổn định lắm thì mỗi ngày chỉ một vài đoạn ngắn thôi, nên kể lại những hoàn cảnh bị thương trong tù mà tôi còn nhớ sau đó họ sẽ ghi lại âm thanh và đưa vào đĩa CD nhằm phổ biến đến đồng bào xa gần là giản tiện nhất. Tôi thấy lời đề nghị trên rất hợp tình hợp lý nên vui vẻ nhận lời tiến hành, vì lý do trên tiếng nói của tôi hôm nay hân hạnh được đến với quý đồng bào, đồng hương xa gần hải ngoại, cho dù tiếng nói này không mang lại niềm vui đến với quý vị đi nữa thì ít ra khi nghe qua băng đĩa này cũng giải khuây trong lúc quý vị mỗi mệt hay giải trí trong lúc nhàn hạ thanh thoi, nếu được như thế cũng thỏa mãn một phần ý nguyện của tôi và chắc chắn giữa tôi và quý thính giả tất cả chúng ta đã có hạnh duyên trong tình thân hữu vậy. Bên cạnh, tôi hy vọng quý vị nào đã từng nằm gai nếm mật, đã từng luyện ngục trong nhà tù của chế độ CSVN sẽ có sự đồng cảm nhiều hơn đối với tôi, bằng trái lại thì quý vị cũng sẽ có sự cảm thông cho những tù nhân đã và đang bị giam cầm trong chế độ ác đạo cường quyền chỉ vì hai chữ “TỰ DO”.

Kính thưa quý vị: Ngoài xã hội rộng lớn thân phận con người còn bị rẽ khinh, Dân quyền bị tước đoạt, Nhân quyền bị chà đạp, giá trị nhân phẩm con người bị xem thường, người dân coi như kẻ nô lệ, sống một cuộc sống mất tự do hưởng chi thân phận kẻ tù đồ, quanh năm chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường, xung quanh toàn là song sắt, rào chắn, kẽm gai, lưới lê, họng súng, nào là cùm kẹp, xiềng xích và cảnh đói khát đọa đày, lãng nhục, thống mạ, đầy ải, danh dự bị xúc phạm, bản thân bị cưỡng bức lao động khổ sai, tinh thần cam chịu bao nỗi đớn đau ưu phiền tủi nhục vì hàng loạt Điều lệ Nội quy và luật pháp thu hẹp của nhà tù đã bó buộc con người trong một khuôn khổ vô cùng nghiệt ngã.

Kính thưa quý vị: Trên cõi đời này có những chuyện nghe qua rất là khó tin nhưng lại là có thực, đó là nói chung trên cõi đời, ở đây tôi chỉ muốn nói trong phạm vi nhỏ của một quốc gia, của đất nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam hay là trong phạm vi nhỏ nhất khốn cùng nhất của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam là nhà tù của chế độ Cộng Sản Việt Nam, mà nói một cách thích ứng với danh từ mới gọi là **“Địa Ngục Trần Gian”**.

Kính thưa quý vị, đĩa CD này với tựa đề “Địa Ngục Trần Gian” đứng về góc độ tôn giáo thì địa ngục là nơi linh hồn con người bị đày đọa khi trên dương gian tạo nhiều ác nghiệp, còn theo nghĩa khác địa ngục là nơi tận cùng của sự đau khổ đọa đày, nhưng đối với Phật Giáo sự thọ hình ở địa ngục là do chiêu cảm nghiệp báo của tâm thức vì “nhất thiết do tâm, vạn pháp duy thức”, thiên đàng hay địa ngục cũng đều do tâm tất cả. Ở đây tôi muốn nhấn mạnh về sự khổ ải, ô trược, sự bạo tàn vô đạo của một chế độ chính trị đã đày đọa con người, đày đọa dân tộc Việt Nam vì những người lãnh đạo đất nước Việt Nam trị dân không anh minh, họ không noi gương con đường Đế Đạo chính nghĩa hay Vương Đạo mà thực hiện những chính sách Bá Đạo hung tàn, bởi một khi con người có đầy đủ quyền thế, trí mưu nhưng chính quyền không làm điều nhân nghĩa để cho dân mến dân thương mà lại làm cho dân căm, dân giận nên có thể được liệt vào là loại ám chúa mà thôi! với cái nhìn của đạo Phật xuyên suốt về nhân quả nghiệp báo thấu rõ nhà cầm

quyền họ đã tích chũng ác từ tiền căn và hiện kiếp tất cả đều do vô minh và vọng thức mê mờ nên tâm hồn bị cấu nhiễm huyền cảnh, tâm tưởng vô pháp vô thiên, từ đó họ không kiêng sợ về nhân quả và không hề suy nghĩ những tội lỗi gieo oan kết trái.

Kính thưa quý vị, điều khá nghịch lý là người làm ra của cải vật chất công hiến cho xã hội là người bị trị và sống lại mất tự do, bị bức bách, bó buộc trong một khuôn khổ của một chế độ chính trị mà hiến pháp chỉ trên danh từ đại thể, đại cương không có thiết chế thực tế, người dân bị tước đoạt tất cả các quyền căn bản của con người, sống trong sự kiềm hãm, bức hại, đau khổ và chính quyền lại cho mình có cái quyền tối thượng đó là quyền ban phúc giáng họa thì không còn gì gọi hơn là danh từ “Địa Ngục Trần Gian”.

Kính thưa quý vị, tôi muốn đề cập lại câu nói của Đại Lão Hòa Thượng Thích Quảng Độ trong ý nghĩa của bức thông điệp Vu Lan năm 2547. Hòa Thượng nói lên ý thức địa ngục hiện tiền như sau: **“Không phải chết đi người ta mới gặp tù ngục hay ngục hình, địa ngục của người sống và địa ngục của người chết chẳng khác gì nhau, ở đâu có khổ đau, ở đâu có địa ngục; ở đâu có ác tâm, ở đâu có địa ngục. Chính vì địa ngục hiện tiền nơi trần thế này mà người Phật tử phải dẫn thân với tâm nguyện Bồ Tát và hành động Bồ Tát để giải thoát địa ngục, siêu thoát thế giới những vong linh và cứu độ thế giới người sống làm cho địa ngục bị tiêu diệt”**.

Kính thưa quý vị, là người xuất gia, noi gương chư Phật, chư Tổ chẳng màng biển lợi danh, xem vinh hoa phú quý như mây bay gió thoảng, như bọt nước trôi sông, như đôi dép rách bỏ, tôi quyết vượt thoát ra biển tục, vượt lên trên lợi lộc phàm tình danh tướng của thế gian. Nhưng trong Lục Độ tập kinh có dạy: **“Bồ Tát thấy dân kêu ca do vậy phải dẫn thân vào nơi chính trị hà khắc để cứu muôn dân ra khỏi lầm than”**, cho nên vì lòng từ bi mà mấy năm qua tôi không thể ngồi điềm nhiên tọa thị, hay yên vị gõ mõ tụng kinh chôn am thiên, bất thiết đến đông loại, đến sinh dân đang lâm cơn thống khổ, tôi đành tạm bẻ cửa thiền môn ra đi, khi tròn xong bổn phận tôi quay về nơi Phật tự tiếp tục tu trì, đôi khi tôi cũng còn được các bậc trưởng thượng, quý thân hữu xa gần cảnh giác nhắc nhở nên tôi luôn cẩn thận cho bản thân với 4 câu thơ mọi người nhắc nhở sau đây:

*“Bước chân trên đỉnh triền miên
Vung gươm chém nát cõi trên nòng nòng
Lên yên trên ngọn rìng tùng
Lông cương e ngựa vầy vùng thiên thu”*

Kính thưa quý vị, hôm nay tôi bắt đầu tiếp tục trình bày đến quý vị những chuyện có thật, chính tôi là người trong cuộc, là nhân chứng sống. Lẽ đương nhiên các ông Công an trại giam hay là Ban Giám thị vì ăn cây nào rào cây ấy, hay là tuổi còn quá trẻ mới vào ngành An ninh sau ngày 30.4.1975 nên chưa từng chứng kiến sự kiện tôi nói chắc chắn sẽ có những tư tưởng bất bình, phản bác và biểu tỏ thái độ để quy chụp chắc chắn sẽ có thành kiến không tốt đối với tôi khi nghe qua những lời tôi trình bày này, nhưng sự thật muôn đời vẫn là sự thật, bởi lời tôi nói ra có

hàng ngàn, hàng vạn tù nhân khác đã từng cảm cảnh như tôi nên không ai có thể bung bít che đậy, hay lấy thúng úp miệng voi khi những việc xảy ra trước đây đã quá rõ ràng vì vẫn có nhiều bằng chứng và nhân chứng sống trong nhà tù của cộng sản hiện ở khắp mọi nơi trên mọi miền đất nước và khắp cả các quốc gia trên thế giới.

Kính thưa quý vị, lời tôi nói ra không phải là cực đoan hay quá khích, hoặc là bôi bác chế độ mà tôi chỉ mong những ông Công an coi tù hiện nay, những ông mệnh danh là “đầy tớ của nhân dân” phải cải thiện chế độ lao tù, nên sớm đổi thay tư tưởng, có cái nhìn mới tiến bộ hơn, hành xử bớt khắt khe hơn, đừng có thẳng tay tàn bạo đối với dân lành hay bức hiếp đối với những tù nhân. Các ông nên nhớ: “Quan nhất thời, dân vạn đại” và dù sao đi nữa thì công ai nấy nhờ, tội ai nấy chịu mà thôi. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm qua lời nói của mình đâu biết rằng nhà tù của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam giờ đây cũng có một phần cải tiến so với thời gian trước, tuy nhiên, đến nay tù chính trị vẫn gia tăng giam giữ, sự trù dập không chế của Công an vẫn còn, vì là bản chất của chế độ nên khó gột rửa được. Để khỏi làm mất thì giờ quý báu của quý vị đang lắng nghe những lời giới thiệu đầu tôi xin đề cập tới những vị trí trại giam lớn của Bộ Công An, hầu hết các trại giam thuộc trực bộ được xây dựng ở những nơi hiểm trở, rừng núi xa xăm, nơi đèo heo hút gió, dân cư ít thấy; mục đích là chỉ hình phạt đầy đọa con người và quản lý con người chặt chẽ hơn và cũng để cho gia đình thân nhân rất khó khăn khi thăm viếng, tôi điển hình qua vài câu thơ nói về vị trí của trại A20, tức là trại Xuân Phước tỉnh Phú Yên để quý vị thông hiểu

*Trại Xuân Phước mịt mù xa cách
Rừng núi đồi làm vách vây quanh
Miền Trung Phú Khánh địa danh
Trường Sơn một bức khung thành chắn ngang
Vùng u tịch cư dân ít thấy
Chỉ đồng khô cỏ cháy hoang vu
Rừng thiêng nước độc âm u
Mưa dầu nắng lửa thân tù khổ sai*

Hoặc:

*Trại Xuân Phước miền Trung Phú Khánh
Nhà giam tù nơi Chí Thạnh Đông Xuân
Được nổi danh là Thung Lũng Tử Thần
Tù giải đến khắp xa gần trong nước
Trại Trường Giới tập trung miền Sơn Cước
Rừng núi đồi liên tiếp phủ vây quanh
Dãy Trường Sơn như một bức khung thành
Đề chắn giữ định ranh miền Trung Việt
Tỉnh Phú Khánh do hai danh từ liên hiệp
Tức Phú Yên ghép tiếp với Khánh Hòa*

*Dãy Trường Sơn không bóng một căn nhà
Đông cỏ cháy cách xa dòng suối biếc
Nơi nắng lửa mưa dầu thấm thiết
Núi rừng thiêng trông ghê xiết chốn hoang vu
Trên mây giăng phủ rừng núi âm u
Dưới thung lũng ba trại tù khá rộng
Hàng ngàn người khổ sai trong lao động
Còn biệt giam đầy những bóng cùm gông*

Kính thưa quý vị, về tội trạng ở trong nhà tù được chia ra làm ba bốn loại: loại ít nguy hiểm, loại nguy hiểm, loại rất nguy hiểm và loại đặc biệt nguy hiểm, từ đó các nhà tù được phân ra làm các dạng A, B, C và D. Trại giam loại A là để dành cho thành phần đặc biệt nguy hiểm, ví dụ như là A20 trại giam Xuân Phước ở Phú Yên, như là Z30A trại giam Xuân Lộc Đồng Nai hay là Z30D trại giam Hàm Tân, Phan Thiết, v.v... Ngoài mấy mươi điều Nội quy nhà giam do Bộ trưởng Công An là Đại tướng Bùi Thiện Ngộ lúc ấy ban hành rất là khắt khe, Nội quy này đến nay vẫn còn áp dụng thì bên cạnh đó Cục Quản lý Trại giam do Đại tá Đỗ Năm là Cục trưởng Cục V26 còn đưa ra cái gọi là 4 Tiêu chuẩn Cải tạo bắt buộc mọi người phải chấp hành về các mặt tư tưởng, lao động, học tập, chấp hành nội quy kỷ luật .v.v... và tự đánh giá mình, xét lại hàng tuần, hàng tháng, hàng quý, sơ kết 6 tháng và tổng kết cuối năm. Với 5 loại xấu, kém, trung bình, khá và tốt. Các loại từ trung bình, kém, xấu thì chắc chắn phải ở tù miệt mài cho đến hết án lệnh mà thôi, không bao giờ được cứu xét giảm án. Trước đây ở trại Xuân Phước Ban Giám thị còn hạ thấp bớt tiêu chuẩn cơm của các loại kém, xấu và trung bình rồi để nâng thêm cho các tiêu chuẩn khá tốt một ít cơm làm cho các anh em trong tù kẻ thì đói, người thì tạm no nhằm tạo các mâu thuẫn lẫn nhau trong nội bộ. Ngoài ra Ban Giám thị trại giam còn đưa ra những cái quy định không thành văn tùy theo mỗi trại giam dưới sự áp đặt đủ mọi hình thức Ban Giám thị đưa ra những biện pháp khống chế rất là khắt khe, chẳng hạn nếu ai muốn được xếp loại khá và tốt để được giảm án tù thì phải tích cực lao động hoặc phải lập công chuộc tội, mà ở trong tù sự lập công chuộc tội thì cũng đồng nghĩa với sự phản bội! phản nghịch lại anh em bằng những hành vi tố giác làm hại những người đồng tù với mình thì mình được hưởng những quyền lợi tốt cho bản thân, nghĩa là phải làm khổ người khác, nếu không làm hại người khác mà được mình xếp loại tốt để được giảm án thì ít nhất người này phải lao động cực nhọc đổ mồ hôi, sôi nước mắt mới được xếp vào loại đó mà thôi

Kính thưa quý vị,

Ở tù của chế độ CS mà cá nhân nào được xếp loại tốt thì chắc chắn loại đó là loại ăng-ten là tay sai đắc lực của Ban Giám thị, bởi các vị đó luôn luôn ngấm ngấm làm những công việc mờ ám, khuất tất đã từng giẫm lên xương xác của đồng đội, đồng cảnh, đồng tù thì mới được hưởng những quyền lợi như thế, ngoài ra Ban Giám thị nhà tù thường đưa ra các tiêu chuẩn được công bố rộng rãi kiểu “nhử mồi chài” nhằm khuyến dụ tù nhân CA hứa sẽ cứu xét giảm tha trước thời hạn án tù để kích thích tù nhân phấn đấu lao động chấp hành tốt Nội quy, lập công chuộc tội, giống như là treo cổ trước đầu ngựa, để cho con ngựa thấy cổ treo thì mừng và cứ

cắm cúi phi nhanh tới mà chẳng bao giờ có cỏ để ăn, đó là hành vi lừa mị, hoặc là bóc lột sức lao động tận xương tủy đây là âm mưu khiến người tù hại người tù
Kính thưa quý vị:

Theo qui định của trại giam mỗi năm vào ngày lễ Quốc Khánh, hay là các ngày lễ Tết cổ truyền của dân tộc, người tù nào được xếp loại khá tốt thì được xét giảm tha, còn người tù nào muốn được cứu xét giảm tha lần đầu tiên thì phải ít nhất là mất một thời gian lao động 2 năm rưỡi và phải liên tục được xét 5 lần loại khá trở lên mới được giảm án lần đầu tiên, và chỉ được giảm án 1 đến 3 tháng trong lần đầu mà thôi. Thông thường thì mấy ông cai ngục bình xét cho tù được 4 lần khá, tức là 2 năm đã cật lực lao động khổ sai, nhưng tới lần thứ 5 chỉ thêm 1 lần khá nữa là được cứu xét giảm án thì Ban Giám thị tìm đủ mọi lý do sai phạm để hạ loại xuống trung bình, thế là 4 lần khá bị hủy bỏ hết phải làm lại từ đầu cho nên bao công lao trở thành công cốc, đó là những thủ đoạn như mỗi chài của Ban Giám thị mà tôi đã kinh qua rất là thâm độc ở trong các nhà tù CS

Kính thưa quý vị:

Tiêu chuẩn đời sống của người tù rất là eo hẹp lại bị thất thoát bởi cán bộ chiếm dụng vơ vét do cái nạn “Ăn cướp cơm chim”; chim chỉ có mấy hạt cơm thôi mà còn bị ăn cướp nữa, ngay cả cơm cháy của tù, rau của nhà tù tự trồng đem ra nuôi heo, đến khi xẻ thịt cho tù ăn cũng tính theo tiêu chuẩn của nhà nước cấp; do đó cái số tiền được nhà nước cấp theo tiêu chuẩn đầu người sẽ chạy vào túi riêng của mấy ông Ban Giám thị. Tôi thì ăn chay trường, mà tôi biết 1 lít nước mắm thông thường pha 5,10,20 lít nước muối và khi cấp phát cho người tù ăn chỉ có cái mùi nước mắm thoang thoang mà thôi. Điều trớ trêu là heo của người tù nuôi do cơm thừa canh cặn của tù, nhưng mỗi khi xẻ thịt cho người tù ăn thì mấy ông Cán bộ An Ninh, Giáo Dục, Trại Trại, lựa cái phần thịt nào ngon nhất đem về nhà mình, ngoài ra họ còn chọn những miếng thịt nào thật đặc biệt để biếu mấy ông xếp lớn chỉ huy trong trại giam nữa, bởi mấy ông quan to ăn theo tiêu chuẩn “Tiểu táo”, tức là cái bếp nhỏ là bếp riêng, còn lính thường thì ăn “Đại táo”, tức là bếp lớn nấu ăn chung tập thể. Có những trường hợp heo nuôi tại gia đình tự túc của mấy ông cán bộ bị bệnh, hay là cá nuôi riêng của gia đình bị ngộ độc gần sắp chết, họ mới liên hệ với Ban giám thị mang các loại heo bệnh, cá ngộ độc này vào trại rồi ép bán cho nhà tù để thanh toán qua các sổ tiền tiêu chuẩn nhà nước cấp. Hoàn cảnh của người tù thì quanh năm sống trong sự thiếu thốn, đói khát bệnh đau thì lại khan hiếm thuốc, quần áo cấp phát thì không đủ mặc, cho nên người tù phải hái những rau trời, rau dại về ăn cho qua ngày đỡ đói để đi lao động cho nên:

*“Thương cho ai kiếm rau trời, rau dại sống linh tinh
Ăn cỏ hôi, ăn vỏ chuối, ăn lục bình, rau trai, rau giốn
Ăn đế, cào cào, cóc, ốc, cua, nhái sống
Ăn bọ hung, ăn trùng, ăn rít rần, các ké lẫn kỳ nhông
Kiếm thêm chút sắn khoai đã cảm thấy no lòng
Mặc cả khí hậu bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông thời tiết
Nào ghẻ chóc thủng sưng bại liệt
Nào mù lòa đui điếc thác oan*

*Nào bệnh lao, sạn thận, bàng quang
Đành gửi năm xương tàn vùng Xuân Phước”*

Thưa quý đồng bào, đồng hương, tôi xin quay lại vấn đề vệ sinh và nước uống trong nhà tù, nhắc lại vấn đề này tôi cảm thấy muốn nhợn ra cổ họng khi hồi tưởng lại những cảnh mà tôi đã trải qua trong nhiều năm trước đây, mặc dù tôi điển hình qua chính bản thân mình thôi, nhưng cũng muốn tường thuật lại hoàn cảnh chung số phận của tất cả những người tù một thời đã từng bị giam giữ như tôi.

Thưa quý vị, thông thường sự sinh hoạt bản thân hằng ngày vấn đề vệ sinh là cái tối thiểu cần thiết cho mỗi cá nhân, cho sức khỏe của mình, sạch sẽ thân thể như: tắm giặt, nơi ăn chôn ở, nơi ngủ nghỉ cho đến nhà xí và môi trường lao động cùng các biện pháp phòng bệnh v.v...

Thực ra thì vào những năm đầu sau ngày 30.4.1975 nhà nước Việt Nam họ dùng tất cả nơi nào có thể giam giữ con người được thì họ giam giữ, kể cả các nhà máy xay lúa, những nơi ẩm thấp hoặc là những trường học để giam giữ con người. Chẳng hạn như ở Bạc Liêu quê tôi, chính quyền dùng trường Tiểu học Cây Gừa huyện Giá Rai giam hàng trăm vị Sĩ quan học tập cải tạo. Lúc ấy tôi đang hốt thuốc tại chùa Từ Quang, ngôi chùa gần trại giam, vì thấy hoàn cảnh của nhiều người bị năm la liệt ở trong trường học cho nên tôi mới mở Phòng Thuốc Nam miễn phí giúp đỡ cho nhiều người cải tạo nơi đây, gần chùa Vĩnh Bình của tôi tọa lạc tại ấp Cái Dầy họ dùng các nhà máy xay lúa và trường học để giam giữ người cải tạo. Còn phía sau ngôi nhà Cha Mẹ tôi ở Bạc Liêu ngay gần cầu Xáng, họ dùng khu vực Bến Đá và nhà máy Hậu Giang ngang bên kia sông để giam giữ hàng trăm tù cải tạo. Nói tóm lại, sau ngày 30.4.1975 thì nhiều tỉnh, huyện, xã trong toàn quốc họ dùng những nhà máy, trường học, những nơi ẩm thấp thiếu vệ sinh để làm nơi nhốt tù hàng loạt, đó là điều thực tế, tôi còn nhớ trong sách sử Việt Nam xưa kia thường hay lên án quân Pháp xâm lược Việt Nam có đoạn viết như sau: “Bọn thực dân Pháp chúng xây dựng khám đường nhiều hơn trường học” còn chế độ cộng sản Việt Nam mệnh danh là nhà nước, Cửa dân, Vì dân, Do dân thì lại sử dụng ngay cả trường học để làm nhà tù giam giữ đồng bào mình nữa.

Tôi xin tường thuật lại trại giam huyện Vĩnh Lợi, tỉnh Bạc Liêu nơi bắt tôi giam giữ lần đầu tiên, nay huyện này đã tách ra làm 2 là huyện Hòa Bình và huyện Vĩnh Lợi rồi, nhưng vẫn còn trực thuộc tỉnh Bạc Liêu. Tôi còn nhớ vào năm 1979, trại giam huyện Vĩnh Lợi dung chứa nhiều tội trạng; phòng giam chiều ngang chừng 3 mét, chiều dài khoảng hơn 8 mét mà họ nhốt cả trăm người tù, mọi người không có đủ chỗ nằm nên đêm tối thì có người phải ngủ ngò, trong cái khu nhà giam này còn có một cái phòng chia làm 2 vách ngăn. Một bên làm phòng kỷ luật dành cho nam giới, còn một bên dành cho nữ tù cùng với các cháu bé theo mẹ vượt biên bị bắt ở chung nhau, phía mỗi phòng giam thì lại có 1 chiếc hũ bằng sành dùng dây kẽm gai cột làm 2 cái quai để khiêng đổ hũ; cái hũ này dành để đi tiêu, bên cạnh là một cái cal nhựa 20 lít để chứa nước tiểu. Khi tôi bị bắt chuyển vào đây thì công an huyện đọc lệnh tổng giam tôi, lúc ấy có 2 nhân viên mặt mày đờ đờ sát khí đến lột tất cả quần áo của tôi, tôi bị lột trần trụi duy nhất chỉ còn 1 chiếc quần đùi mà thôi, sau đó họ đưa tôi vào phòng giam tập thể, 2 tay bị còng còn 2 chân thì bị

quyện vào 1 cây sắt nặng khoảng 8-9 kí lô, dài cũng khoảng 6-7 mét. Họ quyện tôi chung với 1 cây sắt cũng với khoảng 4-5 người tù khác, những người tù này ở trước tôi khoảng một hai năm nhưng sức khỏe hoàn toàn tiêu tụy. Theo quy định ở trại giam, người tù nào mới đến thì phải nằm gần ở cái hũ nước tiểu và hũ phân vệ sinh, còn gọi bị bắt ôm hũ đối với người tù mới vào, ngoại trừ các tội phạm nào có bà con thân nhân quen biết với công an gửi gắm hay là có quà cáp biếu xén cho Ban Giám thị thì sẽ được chỉ định chỗ nằm ở bên trên tương đối sạch sẽ và tốt hơn đôi chút. Lẽ tất nhiên bản thân tôi đang ở một nơi sạch sẽ, thanh tịnh, nghiêm trang, nay phải ở một nơi rất là chật chội, ồn ào và dơ bẩn. Nhiều người khi ngủ họ chen chúc nhau như con cá sắp lóp trong một hũ mắm thật vô cùng khốn khổ, không những thế mà tôi còn phải nghe đủ mọi lời văng tục, những tiếng nói đê bại của các kẻ bụi đời mà tôi chưa từng nghe, còn không khí ngày đêm hết sức ngột ngạt, hơi người đông đúc thật khó chịu vô cùng. Nằm gần kê hũ phân vệ sinh, mùi xú uế xông lên gây khó thở, còn mồ hôi thì nhuế nhại như tắm. Mỗi đêm nào là tiếng ho, tiếng mớ, tiếng ngáy ngủ, hơi thở của con người bị cưỡng bức lao động qua một ngày vất vả, tiếng động của những người đi tiểu ban đêm và tiếng vo ve của những đàn muỗi bay quanh để hút máu tù. Tôi ở đây chỉ có một tháng mà thân thể ốm tong, ốm teo chân run đi không vững. Điều khá khó khăn buổi đầu đối với tôi khi ở chung đống với nhiều tội trạng khác nhau như thế, nhất là khác nhau về mặt tính tình, về tuổi tác, về trình độ v.v... nên bản thân tôi phải có sức nhẫn nại để vượt qua những hoàn cảnh nghịch duyên của nhà tù và cố sống hòa hài vui vẻ cùng những người khổ nhục với nhau, cũng là một sự thử thách lớn mà tôi cho đó là sự luyện ngục, vả lại vào thời điểm này người vượt biên càng ngày càng gia tăng. Mỗi chiếc tàu bị bắt có cả trăm người hoặc là hơn nữa, dần dần nhà giam không còn chỗ chứa, người đông lại chật hẹp cho nên ngay cái chỗ tôi nằm các thùng phân và nước tiểu lúc nào cũng đầy tràn chảy ra trên miệng khạp, thậm chí có người còn dùng cả lon ghi gô chứa nước uống của mình, khi đêm về lấy ra tự dùng để chứa nước tiểu vì khạp đựng nước tiểu quá đầy không còn chỗ chứa nữa. Mỗi sáng người tù chỉ rửa sơ cái lon ghi gô ấy rồi tiếp tục chứa nước uống trong ngày, và tiếp tục kéo dài từ ngày này qua ngày khác.

Thưa quý vị, nhiều đêm nước tiểu văng lên cả đầu, lẫn mặt tôi, thế là ghê ngứa, ghê mũ nổi lên khắp người, tóc tai thì ra dài, thân hình thì gầy mòn, cặp mắt thì sâu hoắm, mặt mày teo tóp còn chân tay thì bị mang cùm xích không nhúc nhích được, lâu ngày sắt ăn mòn cho tới thịt, tới xương gần như đôi chân tôi bị liệt, thân thể thì dơ dáy chẳng khác gì những người hành khất lang thang nơi đầu đường xó chợ vậy; đôi khi tôi thiết nghĩ những người hành khách ở ngoài đường còn sung sướng hơn tôi gấp bội, nếu mà tôi có tấm gương để xem thì chắc chắn tôi sẽ không nhận ra mình là ai nữa, không hiểu sao cuộc đời tôi lúc ấy lại tàn tạ như thế này!

Xin thưa với quý vị thì ở đây mỗi tuần có quy định là cho những người tù bị kỷ luật trong cùm ra ngoài tắm một lần, lúc đi tắm họ sợ những người tù này chạy trốn cho nên CA cho mỗi người ở trong cùm đeo một vòng sắt trên tay rồi họ xoắn 5, 7 người chung trong một sợi dây dài 5, 7 mét, mỗi người chỉ còn một cánh tay thôi với xuống mé ao múc nước rồi xoắn nhanh một vài gáo cho mát trong vòng chỉ có 5, 10

phút thôi, lúc bấy giờ ở trên bờ 2 tên Công an cầm súng canh gác hét to và chửi thề ra lệnh: “ĐM chúng mày nhanh lên nào!”

Kính thưa với quý vị cái ao này rất to và dơ, do công tù đào lên lấy đất để đắp nền trại giam. Cái ao là ở chỗ thấp cho nên nước thải ở nhà bếp và nước rửa chuồng heo chảy xuống ao, mỗi khi tắm giặt trên bờ ao thì nước dơ cũng chảy xuống, nơi này cũng là nơi tắm giặt quần áo lót của chị em phụ nữ, tã lót của các em bé sơ sinh theo mẹ vượt biên. Nước uống của trại giam Vĩnh Lợi thì cấp phát không đủ, mỗi người 1 ngày thì chỉ có 1/2 lít nước thôi cho nên anh em trong đó có cả tôi nhờ người lao động bên ngoài múc nước ở cái ao dơ ấy để rửa bát, mà khát quá thì cũng uống, uống lộn cách ngon lành, dường như lúc ấy chẳng ai nghĩ đến sự dơ bẩn là gì nữa cả, miễn có nước là mừng lắm rồi! Còn vào ban đêm, thì tù nhân đa số ít ai ngủ được yên, ngoài cái đói, nóng bức, hay là sự ngột ngạt, chật chội thì còn bị mấy tên lính gác đến phòng khùng bố nữa, khoảng 1/2 tiếng đồng hồ thì mấy tên lính gác lại gõ cửa rồi đá vào cái vách nghe âm âm, sau đó ra lệnh cho tất cả tù nhân phải thức dậy ngồi ngay ngắn và đếm số báo danh. Mỗi đêm mà họ thay lính gác 5, 6 lần thì tù nhân cũng bị mất 5, 6 lần giấc ngủ trong đêm; mỗi lần muốn ngủ lại thì kéo dài thời gian cho nên ai ai cũng thiếu ngủ, vừa ăn uống thiếu thốn, đói kém vừa lao động vất vả mà đêm về còn mất ngủ nữa. Sự hành hạ quanh năm như thế này thì người tù ở đây thân thể mình hạc, xác ve chỉ còn tro lại như một bộ xương biết cử động. Riêng cơm tù thì rất là tanh hôi, những người tù thường phạm ở vùng nông thôn án nhẹ ban ngày đi lao động, ở trại giam huyện Vĩnh Lợi nếu ai được đi lao động là mừng lắm rồi, gọi là được đi chứ không phải bị đi đâu, vì ra bên ngoài không khí sẽ thoải mái hơn cho dù lao động rất là cực nhọc, làm ruộng, trồng rẫy, hay đắp đường, đào ao .v.v... Buổi sáng trước khi đi làm các anh em gửi vào nhà bếp vài con cá khô nhờ hấp vào chảo cơm tập thể để đến khi trưa về có thức ăn. Tôi lại ăn chay trường từ bé nên khi nhận cơm tù cấp phát thật tình thì mùi cá tanh vô cùng, mấy ngày đầu tôi phải nhịn đói ăn vào là ói ra ngay nên cho cơm người khác, trải qua gần một tháng như vậy tôi mới tập dần rồi thành quen và không còn cách nào khác nữa cũng phải ăn thứ cơm này mà thôi, đây cũng là một hình phạt vô cùng khổ sở đối với tôi trong lúc ấy. Tôi chỉ ở trại giam huyện Vĩnh Lợi 4, 5 tháng thôi họ chuyển tôi lên tỉnh để điều tra, suốt trên con đường di chuyển lòng tôi thấy rất mừng, mình đã thoát khỏi nơi bẩn chật, hy vọng đến một nơi khác chắc là sẽ đỡ hơn, đến nơi ấy họ đưa tôi vào buồng kỷ luật 8A, thuộc khu trại giam Phòng Cảnh sát Hình sự, Ty CA Minh Hải, thiếu tá Châu Trọng Nam làm Trưởng phòng; phòng giam này tối đa chỉ có 7,8 mét vuông thôi. Họ giam giữ từ 19 đến 20 người, phòng giam nơi này còn chật hẹp hơn huyện Vĩnh Lợi nữa, ban đêm thì ngồi nhiều hơn là nằm, phòng không có ánh sáng, còn cửa phòng thì bằng sắt nặng, chỉ có một lỗ gió thông hơi nơi cửa thôi, nên khi mở ra hoặc đóng lại thì nghe đinh tai, nhức óc; ban ngày thì nắng nóng gió hắt vào cửa, cháy sạm cả da, mồ hôi tuông chảy ướt đầm cả ngày đêm. Khi bước vào phòng lần đầu tiên tôi thấy mình bị choáng ngợp ngay! Công an vào còng chân rồi còng tay tôi ngồi tại chỗ, ôi thôi mùi ở trong phòng hôi thúi chưa từng thấy! kỷ luật cùm quyền ở đây không được đi tắm hàng tuần như huyện Vĩnh Lợi, mà cuối năm chỉ được tắm một lần vào dịp Tết mà thôi, nước tắm dịp Tết do người canh tù ở bên ngoài đem vòi

nước xịt vào phòng cho tù tắm tập thể, người ta gọi là tắm heo, khu phòng giam kỷ luật có 4 phòng đầu nhau; cách một hai ngày có người kêu cấp cứu vì bị ngất xỉu, lúc ấy tôi mới nghĩ ra rằng ở trại giam huyện Vĩnh Lợi vậy mà còn đỡ hơn nhiều so với nơi đây.

Kính thưa quý vị, nếu ai bị nhốt vào buồng giam kỷ luật này lâu dài mà sống được lành lặn là nhờ Trời Phật thương mà thôi. Nước uống ở đây, còn quý hơn vàng, những người ở trong cùm vĩnh viễn không được tắm, còn ở huyện Vĩnh Lợi dù sao một tuần cũng được ra bên ngoài bờ ao tắm một lần cho dù nước dơ, còn ở đây thì tiêu tiêu trong một chiếc hũ và một cal nhựa giống như huyện Vĩnh Lợi. Những người ở chung phòng không bị cùm chân có trách nhiệm một ngày hoặc là hai ngày phân công thay phiên nhau đi khiêng đồ hũ vệ sinh một lần, người nào ở trong cùm như tôi mà muốn được một chút xíu nước xối vào mình cho mát thì phải ngoại giao mềm mỏng lắm, nhờ mấy anh em khiêng hũ vệ sinh họ bê cái hũ phân và thùng nước tiểu ra sau các phòng trại giam đổ xuống ao cá tra, rồi sau đó khoát nước tránh phân cầu, múc thật nhanh tay nước ở dưới cái ao cá tra ấy đem về phòng cho vài người bị cùm chân xối tắm, nhất là thời điểm mà người tù ăn độn bo bo đá, loại lương thực cứng khó tiêu, mà nhà nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, gọi từ ngữ mỹ miều là “Cao lương”. Có những hôm chúng tôi tắm xong rồi còn nghe cái mùi thối thum thum mới giật mình phát hiện ra xác bo bo còn dính ở trên vành tai, đó là những chuyện thường ngày, nhưng mà dù sao đi nữa cũng còn có nước mà xối vào người cho mát đôi chút là quý lắm rồi, mình cảm ơn những anh em khiêng nước khi đổ hũ lắm rồi!

Kính thưa với quý vị, trong thời gian điều tra hỏi cung tại đây, có một câu chuyện xảy ra hết sức là oan ức giữa tôi và ông Phạm Minh Chánh, ông còn được gọi là ông Ba Lát Gừng. Ông Chánh là Trưởng ban chấp pháp của Ty Công an Minh Hải, ông được Ban chỉ huy Ty Công an phân công điều tra vụ án của tôi. Sở dĩ mà ông Phạm Minh Chánh được gọi là ông “3 lát gừng”, tôi cũng nghe các anh em trong tù trước đây kể lại là ngày xưa ông Phạm Minh Chánh là người chuyên hốt thuốc nam, hốt thuốc theo toa gia giảm trong đó các loại thuốc như là rễ chanh, rau má, cỏ mực v.v... gồm khoảng có 10 vị mà thang nào ông ta cũng bỏ 3 lát gừng vào ở trong thang thuốc, người ta mới gọi ông là ông Ba Lát Gừng, Thật ra thì ông là một người rất giỏi về cái nghệ thuật điều tra, có nhiều kinh nghiệm, nhưng có một lần ông kết luận oan người vô tội nên ông ta bị giáng cấp, sau ngày 30/4/75 những người cộng sản đàn em của ông ta đã ngoi lên để trở thành cấp chỉ huy của ông, riêng ông vẫn còn ý ạch nằm tại chỗ.

Qua những lần làm việc điều tra vụ án của tôi ông Ba Lát Gừng cũng chẳng đạt được kết quả gì cho nên kéo dài điều tra đã gần 6 tháng mà vẫn chưa kết cung, hôm nào ông hỏi cung không được thì ông cắn móng tay suy nghĩ, có những buổi thì tỏ ra thịnh nộ, la mắng. Có một hôm nọ ông ta dùng những lời lẽ rất là hồ đồ để chửi tôi, tôi còn nhớ ông ta nói như thế này đây:

- *“Này chú Thiện Minh, cách mạng có đào mộ cuộc mã cha chú không? Cách mạng có hãm hiếp mẹ, chị gái, em gái của chú hay không mà chú phản lại cách mạng vậy?”*

Bất ngờ lúc ấy tôi quá sốc và tôi đáp lại:

- “Xin lỗi với ông Ba, tôi từ nhỏ tới lớn chỉ có đi tu thôi, tôi không có tham gia với chính quyền Saigon cũ, nhưng mà tôi hỏi lại ông chính quyền miền Nam có đào mộ cuộc mà cha ông không? Có hãm hiếp mẹ, chị gái, em gái ông không mà ông chống lại chính quyền Saigon? Tôi giả thử cho rằng có đi chẳng nữa thì ông mới tham gia cái gọi là cách mạng là vì bị ảnh hưởng, bị đụng chạm tới quyền lợi riêng gia đình ông, ông mới tham gia, còn nếu mà không ảnh hưởng riêng đến quyền gia đình ông thì ai khổ mặc ai thì chắc ông không bao giờ chống lại chính quyền Saigon đâu chứ gì? Như vậy nếu xét về sơ tâm cách mạng thì con người của ông không xứng đáng làm cách mạng đâu”.

Khi nghe tôi nói xong thì ông ta mới bực tức vỗ bàn đứng lên và bảo :

- “Chú về phòng ngay đi!”

Xin thưa là khi tôi đứng lên từ giã về phòng, Ba Lát Gừng leo đèo đi theo sau tôi với vẻ hết sức là tức tối. Lúc tôi về đến phòng biệt giam 8A, tôi vội cúi xuống để lấy cái khoen sắt cùm tự đem vào phòng như thường lệ, có lẽ vì cảnh giác quá cao, quá đa nghi như Tào Tháo ông Ba Lát Gừng chạy né qua một bên, miệng thốt thanh hốt hoảng la to: “Tụi bay ơi! Thằng Thiện Minh nó đánh tao”.

Lúc ấy có hàng chục công an cầm súng chạy vào, người thì đánh, người thì đập tôi. Tôi vội bỏ cái khoen cùm xuống và giải thích:

-Tôi thường ngày đi khai cung xong, khi về phòng thì tự mang khoen cùm đem vào phòng. Tôi là nhà sư mà, có đánh ai bao giờ, tôi còn trẻ tuổi mới có 25 thôi, sức khỏe còn mạnh, còn ông tuổi đã gần 70 rồi nếu tôi muốn ra tay thì khi ngời ngang mặt trong lúc làm việc với ông, tôi xuống tay có khó khăn gì, còn mỗi lần khi đi điều tra về thì tự mang cùm vào phòng, ở đây anh em ở trong phòng ai cũng thấy và biết kể cả ông cán bộ trực khóa nữa”

Lúc ấy thì mấy ông Công an mới dừng tay lại và đứng làm thinh, còn ông Ba Lát Gừng thì lờ lên tiếng cho nên ông ta lại ra lệnh tiếp:

“Mời ngay thiếu tá Châu Trọng Nam là Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự, trưởng phòng điều tra của tỉnh Minh Hải đến tại chỗ để đề nghị lập biên bản và bắt buộc những người ở trong phòng 8A ký tên xác nhận rằng Huỳnh Văn Ba tức Thích Thiện Minh có thái độ hành hung Phạm Minh Chánh tức là ông Ba Lát Gừng Trưởng ban Chấp pháp được Ban chỉ huy Ty Công an phân công điều tra, biên bản phải ghi rõ là “đính kèm lưu hồ sơ để truy tố kèm theo vụ án”

Kính thưa Quý Vị, lúc ấy thì may mắn có ông trưởng buồng giam kỷ luật của tôi là ông Nguyễn Văn Hùng, ông này người từ Bắc vào Nam, nguyên là đảng viên đảng Cộng sản, Trưởng phòng Giáo dục của huyện Vĩnh Lợi ông bị bắt vào tù ở chung với tôi trong phòng kỷ luật, ông ta tính tình rất là thẳng thắn, ông bị tội hình sự vì bị nghi ngờ vụ án giết vợ. Lúc ấy ông Hùng thấy cái vụ này trái tai, gai mắt vì quy kết tôi vô lý nên ông Hùng lên tiếng: “Tôi là Nguyễn Văn Hùng, trưởng buồng 8A đề nghị trong phòng không ai được ký vào biên bản này, tôi thấy mỗi khi đi làm về thì ông Thích Thiện Minh này tự động mang cái cùm vào mà mấy ông cán bộ an ninh trực khóa ở đây ai cũng thấy, còn ông Ba Lát Gừng vì cảnh giác cao độ cho nên lên tiếng mà thôi, nếu lập biên bản quy kết ông Thiện Minh là rất oan cho ông, vì ông là người vô tội, tôi phản đối điều này, tôi tuyệt đối là không ký tên vào biên bản, tôi cũng đề nghị các anh em trong phòng không ai ký cả.”

Lúc ấy vì bề mặt ông Ba lát Gừng trợn mắt quay nhìn ông Hùng và quát lớn: “*mày là tên phản đảng! mày bênh vực cho tù chính trị hả? tù phản động hả? rồi mày sẽ biết tay tao!*”

Xin thưa, sau vài năm mà tôi đã hay tin ông Nguyễn Văn Hùng lại bị kết án tử hình và đã đem đi hành quyết, còn tôi thì từ ngày ấy mấy lần ông Ba Lát Gừng cho gọi tôi để tiếp tục điều tra, tôi đều từ chối không chịu đi vì bị kết oan, mãi đến vài tháng sau thì ông Ba Trường Sơn là Phó Ty Công an tỉnh Minh Hải đến tận buồng giam có cả thiếu tá Châu Trọng Nam Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự, cả 2 ông đều đồng ý xé bỏ biên bản trước mặt các tù nhân phòng kỷ luật 8A và trước mặt tôi, từ đó tôi mới tiếp tục làm việc với ông Ba Lát Gừng để hoàn tất hồ sơ kết cung và sau khi kết cung xong họ chuyển tôi về trại giam Cà Mau.

Kính thưa quý đồng bào và quý đồng hương, trại giam Cà Mau cách trại giam Bạc Liêu khoảng trên 50Km, đó là trại giam trước đây của Chính quyền Việt Nam Cộng Hòa để lại cho nên không khí, ánh sáng nó có thoáng hơn trại giam của người Cộng sản xây dựng sau này. Tuy nhiên, thân nhân mà có muốn đến thăm viếng, thăm gặp trong thời điểm này rất là khó khăn, tiền xe rất là đắt đỏ và giờ giấc thăm gặp cũng không dễ dàng gì, nhất là những hoàn cảnh gia đình túng quẫn. Tuy là những phòng giam khá to đúng tiêu chuẩn trước đây nhưng ngày hôm nay nhà nước Cộng sản này giam giữ tù thì tù nhân lại quá đông, mỗi ngày có thể đưa vào trong tù này vài trăm, có khi vài chục người bị bắt vượt biên, cả tù Thái Lan đánh cá xâm phạm hải phận nữa cho nên phòng giam vô cùng chật chội, ăn uống cũng thiếu thốn. Phong- tên nước ở đây rất là tốt, nhưng tiêu chuẩn nước cấp phát theo quy định mỗi ngày mỗi người tù chỉ có hai, ba lon ghi gô mà thôi, tính luôn cả nước rửa mặt và súc miệng nữa nên anh em trong tù mỗi khi có muốn tắm mát đi nữa thì để cái lon cho nó nhỏ từng giọt chảy trên đầu dần dần đến thân thể. Và ở nơi đây hầu như người nào cũng bị ghẻ ngứa cả hoặc là ghẻ mủ. Theo thủ tục bắt thành văn ở bất cứ phòng giam nào, những người tù mới đến thì phải nằm ngủ ở gần cầu vệ sinh, không phân biệt là Cha, Thầy, Sư gì cả, ngoại trừ trường hợp có ban Giám thị sắp đặt chỗ nằm mà thôi, nhưng nếu mà do Công an sắp xếp chỗ nằm thì chắc chắn rằng là họ có ý đồ gì đó để cho mình nằm gần một tay ãng-ten nào đó để khai thác theo dõi báo cáo. Mấy ông tù nào mà được Ban Giám thị bầu làm trưởng buồng giam nơi đây thì rất là uy quyền, ngồi chễm chệ như là một quan to vậy. Trong phòng ai mà có quà cáp thăm nuôi phải biết biếu xén, một hình thức hối lộ để họ cho cái chỗ nằm tốt thoải mái hơn, hoặc là có khi giới thiệu Ban Giám thị cho người biết điều ấy làm Tổ phó hay Tổ trưởng nữa, khi có chức trong phòng giam sẽ hưởng được quyền lợi là tắm nước cao hơn đôi chút, đi lại trong phòng tự do hơn. Còn những người khác thì phải ngồi tại chỗ của mình, người nào mới chuyển vào thì đi, đứng, nằm ngồi, tiêu tiện đều phải xin phép Tổ trưởng, khi bệnh đau xin phép mới được nằm. Ngoài ra ông Trưởng buồng hoặc ông Tổ trưởng bắt buộc mọi người ở trong phòng phải học thuộc lòng Nội quy có kiểm tra nữa, nếu người nào mà chưa thuộc nội quy sẽ mất nhiều quyền lợi như chỗ nằm nơi dơ bẩn, nước tắm cấp phát cũng ít và khó khăn khi nhận quà gia đình gửi vào. Nếu tù nhân nào được đi thăm nuôi mà không khôn khéo biết điều với ông Trưởng buồng giam thì trước sau gì cũng bị mấy ông Trưởng buồng này o ép, bị báo cáo đủ thứ làm

thiệt thân, có những người được bầu làm Tổ trưởng hay An ninh phòng giam hay ý lại quyền hành của mình gây khó khăn anh em tù đủ thứ, ngay cả bản thân tôi cũng bị như vậy.

Tôi còn nhớ rất rõ tên tuổi của những người làm chức vụ trong tù hay là ý quyền này. Hiện nay có những người còn ở trong nước đang ở tại tỉnh Bạc Liêu của tôi, và có cả những người đang định cư ở hải ngoại

Kính thưa quý đồng bào, đồng hương, vì lòng từ bi, lòng vị tha tôi không muốn họ gặp khó khăn, bị sự lên án của những người chân chính nên tôi không muốn nêu tên ra mà thôi.

Thưa quý vị,

Phòng giam Cà Mau lúc bấy giờ quá đông, khi tôi đến phải nằm ngủ ở gần cầu vệ sinh và phải nằm trở đầu với nhau mà ngủ cho nên đêm về sau khi ngủ mỗi một, có những anh em xoay trở đưa luôn cái chân ghề mũ gác lên người, lên đầu, lên mặt tôi, tới sáng rửa mặt tôi thấy nhót nhót tanh tanh, có cả mũ và mại ghề ở trên trán của mình, bởi vì trung bình theo mật độ bình quân đầu người của chính quyền trước đây thì trong một phòng giam chỉ cần giam giữ tối đa là 20 đến 25 người là quá hạn. Ngày nay nhà nước CHXHCNVN thì giam khoảng 70 đến 80 người, có phòng đến 100 người, lên gấp 3, gấp 4 lần trước đây và mỗi ngày chỉ được cấp cho một thau nước để giặt quần đùi tập thể, nghĩa là giặt quần đùi chung nhau trong một cái thau không có nước xả nữa, lúc giặt xong quần nước có màu đen giống như bồ hóng vậy, nên người không có ghề khi giặt chung mấy ngày sau thì cũng lây lan mà thôi. Trong thời gian vừa qua có những trường hợp đặc biệt họ còn giam riêng cách ly tù để nhốt vào trong xà lim và họ cài người trà trộn vào gọi là nhảy sô, gọi là thả bóng để theo dõi báo cáo. Cái người nhảy sô đóng vai khổ nhục kế có đủ lời lẽ ngọt ngào thân mật, nếu ai không tinh ý thì sẽ sa vào cái bẫy rập của họ. Và tôi cũng xin nhắc lại là tại phòng biệt giam 8A, phòng Sản sát Hình sự, Công an cũng cài người theo dõi tôi, mãi cho đến khi tôi chuyển về trại giam Cà Mau thì anh ăng-ten này vẫn được CA cho bám sát theo dõi, anh đó tên là Hồ Công Sơn, anh ta trước đây là hạ sĩ quan biệt động quân của chế độ Saigon cũ, là cháu ruột của ông Hồ Nghi nguyên là Bí thư Tỉnh ủy, tỉnh Quảng Nam Đà Nẵng, sau ngày 30.4.75 anh Hồ Công Sơn được chú cho vào làm CA Bảo vệ Chính trị tỉnh Minh Hải, nhiều lần anh Sơn đóng vai khổ nhục kế bám theo tôi vào phòng kỷ luật 8A không thành công, sau đó anh ta cũng được lệnh thuyết phục bám xuống tại Cà Mau để theo sát mình, nhưng vẫn không có kết quả. Sau lần ra tòa sơ thẩm khi xe tù chở chúng tôi chạy ngang qua Ty Công an tỉnh Minh Hải tôi trông thấy anh Hồ Công Sơn chạy xe Honda vào Ty Công an, đó là cái kiểu cài, cấm đưa người từ ngoài vào giả dạng làm tù để làm công tác khai thác điều tra của Công an tỉnh Minh Hải

Kính thưa quý đồng bào, đồng hương hải ngoại, giờ đây tôi xin tường thuật tiếp về cái chết của 2 Linh Mục Nguyễn Luân và Linh Mục Nguyễn Quang Minh tại phòng kỷ luật khu B của nhà tù A20 Xuân Phước. Ở trại giam Xuân Phước phòng kỷ luật biệt giam xây dựng ở hai địa điểm đó là phân trại A và phân trại B. Đặc biệt là khu kỷ luật ở phân trại B quy mô hơn, có kiểu mẫu hơn, phía trước mỗi phòng biệt giam đều có đúc một băng ngồi, một cái bàn dùng để ăn cơm và một cái vôi

nước để rửa mặt trông rất là lịch sự, nhưng đó chỉ là tượng trưng làm kiêu dáng mà thôi, mục đích nhằm trưng bày cho khách tham quan để xem chơi thôi chứ không bao giờ có người tù nào được ra ngoài ngồi ăn cơm đâu, còn vòi nước thì chỉ để cho có hình thức chứ chẳng có giọt nước nào, ở bên trong phòng kỷ luật thì chỗ nằm của tù nhân có một cái bục xi măng khá cao ít ảm thấp so sánh với nhiều trại giam khác, tuy nhiên ban đêm thì rất lạnh nên đa số người bị đưa vào đây đều bị mắc bệnh phổi và người tù thì bị cùm tay và cùm chân ở trong tù ngày lẫn đêm thì làm sao ra ngoài được mà ăn cơm với uống nước, vả lại những người nằm kỷ luật ở nơi đây còn bị khủng bố hằng đêm bởi những anh Công an canh gác, vì mỗi đêm có hằng chục lần mấy anh CA tuần tra đến gõ cửa hoặc đá còng, người bị kỷ luật ở bên trong bị đau điếng có khi chiếc cùm nghiến vào da thịt làm rướm máu, và nửa đêm bất ngờ bị đập còng như thế nên dễ bị hốt hoảng làm ảnh hưởng đến thần kinh, còn mất giấc ngủ là lẽ đương nhiên. Đây cũng là một hình thái thất nhân tâm và tàn nhẫn. Tôi bị biệt giam từ phân trại A chuyển vào phân trại B, rồi B chuyển sang A, chuyển đi chuyển lại 4, 5 lần. Thời gian bị giam tại phân trại B tôi rất đau lòng khi chứng kiến 2 vị Linh Mục bị chết trong phòng kỷ luật đó là Linh Mục Nguyễn Luân và Linh Mục Nguyễn Quang Minh. Trước hết thì tôi xin lược thuật sơ về Linh Mục Nguyễn Luân.

Linh Mục Nguyễn Luân phụ trách Giáo Xứ tỉnh Phan Rang trước đây, Ngài bị tù và chuyển đến trại Xuân Phước Phú Khánh, ở nơi đây Ngài được mọi người tù kể cả những anh Công an đặc cho cái biệt danh là “Linh Mục Ba Không”. Linh mục Nguyễn Luân tốt nghiệp từ Roma về nước, tướng người cao to và khỏe như một người ngoại quốc vậy nhưng Ngài rất là chậm chạp, chậm chạp mọi sinh hoạt từ cách ăn uống, nói năng, đi đứng. Có lần vui vẻ tôi hỏi Linh Mục:

- “*Ngài tham gia tổ chức nào và bị bắt vào tù mà sao Ngài chậm quá vậy?*”

thì linh Mục Nguyễn Luân cười trả lời:

- “*Tôi nằm trong cái Tổ Chức Lực Lượng Phản Ứng Nhanh*”.

Lúc ấy tôi mới hỏi:

- “*Nếu là Lực Lượng Phản Ứng Nhanh thì sao Ngài phản ứng chậm thế?*”

Linh Mục cười và nói:

- “*Thầy Minh biết không, trông bề ngoài thấy tôi chậm chạp như vậy mà đến khi có chuyện cần thiết thì tôi phản ứng nhanh lắm đấy!*”

Xin thưa quý vị, Linh Mục Luân lớn hơn tôi khoảng 5, 6 tuổi, tính tình hòa đồng vui vẻ Ngài có lập trường kiên định và uy dũng thà cam chịu khổ nạn cho bản thân chứ không chịu cúi mình khuất phục. Linh Mục Nguyễn Luân là tấm gương sáng bất khuất cho những người Ki Tô hữu Việt Nam tại nhà tù Xuân Phước, sở dĩ mà Linh Mục Nguyễn luân có biệt danh là Linh Mục Ba Không là vì lý do sau đây: Ở trong tù Ngài thường lên tiếng đấu tranh chống lại cái áp bức bất công của nhà giam nên bị Ban Giám thị tống vào biệt giam hơn ba bốn năm. Gia đình cùng quý thân hữu, tín đồ, con chiên có đến thăm nuôi nhiều lần nhưng Ngài không được gặp mặt và cũng không được nhận quà. Ngài ngủ không ngon, không chiều suốt mấy năm dài cho nên bị muỗi đốt rồi sinh ra bệnh sốt rét, bệnh lao phổi, sức khỏe suy yếu tàn tạ, dần dần đi đứng không vững. Ban giám thị muốn cho Ngài ra khỏi kỷ luật bèn gọi Linh Mục lên làm việc và bảo rằng Ngài nên làm tờ tự kiểm chỉ cần

ghi 2 hàng tiêu đề gồm 14 chữ thôi là: “CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM, ĐỘC LẬP, TỰ DO, HẠNH PHÚC” và ký tên Nguyễn Luân là sẽ được giải quyết cho ra ngay, nhưng nhiều lần gọi lên làm việc Linh Mục Luân một mực cứ ghi: “**CỘNG HÒA CHỦ NGHĨA VIỆT NAM, KHÔNG ĐỘC LẬP, KHÔNG TỰ DO, KHÔNG HẠNH PHÚC**”.

Thưa quý vị, có những buổi đi làm việc về LM Luân tường thuật lại cho tôi nghe Công an thúc ép Ngài nên thay đổi quan điểm viết lại cái tiêu đề cho thích hợp rồi sẽ được cứu xét cho ra khỏi phòng biệt giam nhưng mà Ngài từ chối, LM Luân cũng cho biết có hôm làm việc thì cũng bị những anh công an điều tra đánh đập, và cũng có hôm thì những anh công an điều tra lại hỏi thẳng với LM rằng:

- “*yêu cầu ông giải thích tại sao Việt Nam đã có độc lập rồi, đất nước giờ này không có chiến tranh, không lệ thuộc ai cả mà LM lại nói đất nước Việt Nam không độc lập là nghĩa thế nào?*”

Lúc ấy Ngài trả lời rằng:

- “*Việt Nam hoàn toàn không có độc lập, độc lập chỉ là hình thức trên văn bản thôi, chứ hiện dân chúng đang thán oan, căm giận, lòng người dân từng ngày mong muốn chế độ độc tài toàn trị sớm đổi thay. Độc Lập gì mà còn tôn thờ cái chủ nghĩa Mac-Lê-Nin? một chủ thuyết ngoại lai! một học thuyết không tương! lạc hậu! lỗi thời không phù hợp với truyền thống của dân tộc Việt Nam và thế giới hiện đại. Tự Do gì bó buộc con người trong khuôn khổ nói **Dân Chủ nhưng sự thật là Chủ của dân**. Cái chớp bu cao nhất là một chế độ phong kiến thu hẹp giống như ông vua còn phía dưới là những ông quan phụ mẫu chi dân ăn trên ngồi chóc, giàu có vô cùng. Một cái chế độ đưa ra khẩu hiệu dân làm chủ, chánh quyền quản lý, và đảng lãnh đạo thì dân làm chủ được cái gì? Phải nói cho đúng hơn chế độ cộng sản là chế độ đảng làm chủ, đảng quản lý và đảng lãnh đạo, còn người dân thì bị tước đoạt tất cả và chỉ là người bị lợi dụng: lợi dụng cả 2 chữ nhân dân để lừa mị dân. Hãy để ý đi, tất cả các cơ quan chính quyền lúc nào cũng mang nhan nhãn 2 cái chữ nhân dân: nào là công an nhân dân, tòa án nhân dân, ủy ban nhân dân, viện kiểm sát nhân dân, cái gì cũng đề 2 chữ nhân dân cả **nhưng** cái cơ quan nắm hầu bao, tức nắm giữ quản lý tiền bạc lại là của nhà nước: nào là kho bạc nhà nước! ngân hàng nhà nước! thuế vụ nhà nước! nghe nó đều làm sao mà mấy ông đảng không biết ngượng, lại còn xem thường dân trí nữa. Còn các quyền tự do căn bản của người dân thì chỉ nói trên báo chí, trên văn bản của hiến pháp chứ thực tế không có tôn trọng. Hạnh phúc gì khi dân tình nghèo nàn thống khổ điêu linh, còn đảng thì giàu sang phú túc? Cộng Sản vào miền Bắc thì hàng triệu người ly cư, biệt tổ; từ miền Bắc lánh nạn chạy vào miền Nam, còn cộng sản chiếm miền Nam thì trên 3 triệu người bỏ nước ra đi, cam tâm đánh đổ số mạng mình cho sóng to gió lớn của biển cả, biết bao người bị chết chìm trên đại dương, bị rệu rã phơi thây để làm mồi cho cá biển, nào là bị cướp bóc, bị hãm hiếp; hãm hiếp cả cháu bé còn trong lứa tuổi vị thành niên. Một cuộc di cư tang thương máu lệ và kinh hoàng nhất trong lịch sử dân tộc Việt Nam. Bao nhiêu cảnh cha xa con, vợ xa chồng, anh lia em, bao mẹ góa con cô, bao gia đình ly tán, bao mắt mắt đau thương thấu tận trời cao. Kẻ chiến thắng cầm quyền thì vui mừng đắc thắng, nhưng vui trong biển máu của hàng triệu sinh linh đau khổ thì có chi là hạnh phúc?*”

Linh mục Luân còn nhận định rằng, đảng CSVN thống trị con người bằng cường quyền và bạo lực chế độ CS áp đặt con người cả 2 mặt tinh thần và vật chất trong một khuôn khổ hạn hẹp, dưới sự kiểm soát một cách tinh vi và chế độ điều kiện hóa con người trong mọi lãnh vực để biến con người trở thành công cụ nhằm phục vụ cho chế độ đảng quyền

Kính thưa quý vị trong thời gian cùng biệt giam nơi kỷ luật tôi và LM Luân rất là thiết thân và chúng tôi đã kết giao tình huynh đệ, có hướng quan tâm đến tương lai. Chúng tôi có ý định nếu đất nước có đổi thay, cả hai trở về con đường đạo và tiếp tục tu hành, đặc biệt xây dựng một khu An dưỡng dành riêng cho các cựu tù Chính trị và Tôn giáo để làm nơi tham quan, nơi an dưỡng cho tất cả quý anh em đồng tù có những niềm vui và an ủi nhau trong lúc tuổi già. LM Luân thường tâm sự ước ao với tôi: bên cạnh ngôi chùa của tôi xây dựng nơi đâu, hãy cho Ngài xây dựng một nhà thờ ngang mặt nhau để ngày Rằm hay là ngày lễ Phật Đản, con Chiên của Chúa sẽ đến chùa lễ Phật, và ngược lại ngày lễ Noël, Chúa Giáng Sinh thì các Phật Tử cũng đến viếng nhà thờ để hai bên tương giao đoàn kết, nhưng ước mơ chưa thành hiện thực thì Ngài đã ra đi, để lại trong lòng tôi và quý anh em từ một niềm tiếc thương vô hạn

Nói về cái chết của LM Luân, cũng có sự đặc biệt hơn các vị khác đã qua đời ở tại đây, đó là khi Ngài bị bệnh nặng tại phòng biệt giam, Ngài được chuyển lên Bệnh xá trong đêm rồi trút hơi thở cuối cùng tại đây, lúc đóng quan tài anh em từ tìm ở đâu được một lọ nước sơn, sơn chiếc áo quan màu vàng sặc sỡ và nhiều người tù đi lao động lên tìm hoa rừng mang về cắm trên nắp quan tài, lúc khi đi chôn thì cũng lại có đủ màu sắc tôn giáo như Phật Giáo, Cao Đài và Hòa Hảo tiễn đưa đến nghĩa trang và dựng một cái bia đá rất là hạnh phúc mà từ trước đến nay những người khác ở trong tù chết chỉ đẩy bằng xe cải tiến lúc đem chôn mà thôi

Kính thưa quý vị, để tiếp tục tôi cũng xin trình bày 10 cái chủ trương của đảng CSVN đã từng áp dụng trong nhà tù CS như sau:

Thứ nhất là chủ trương **“Thà bắt lầm còn hơn bỏ sót”**, Từ bấy lâu nay Công an VN bắt oan ức rất nhiều người, vì thế mà trong nhà tù hiện nay nhiều người bị kết án oan khiên. Chúng ta hãy nhìn xem hàng nghìn, hàng vạn dân oan khắp các tỉnh thành của 3 miền Nam, Trung, Bắc thì rõ, chẳng hạn tôi điển hình như trường hợp của tôi vào ngày 2.12.2007 vừa qua, lấy lý do là quần chúng nhân dân tố giác tội phạm, hàng trăm Công an tỉnh và của thị xã Bạc Liêu do 2 tên trung tá Nguyễn Đức Minh, Trưởng phòng An ninh điều tra Công an tỉnh Bạc Liêu và trung tá Trịnh Văn Tư, phó Công an thị xã Bạc Liêu ngang nhiên đồ ập vào nhà khám xét giấy tờ tùy thân của quý Thầy (HT.Nhật Ban), quý Phật Tử (Nguyễn Thị Hạnh, PGHH) và nhà dân chủ trẻ Nguyễn Thị Thu Trâm ghé tạt ngang thăm viếng họ bắt tất cả giải lên Công an thị xã, sau đó, khám xét nhà tịch thu kinh sách, tiền bạc, máy vi tính không để lại một biên bản khám xét gì cả, không những thế còn mời tôi tạm giữ tại Công an thị xã một đêm cho đến sáng hôm sau khi thả ra tôi cũng chẳng nhận được bất cứ giấy quyết định nào, ngoài ra trong lúc lập biên bản niêm phong máy tính của cháu rể tôi tên Nguyễn Văn Sơn thì cháu Sơn ký tên, nhưng khi làm việc lại ép tôi mở niêm phong, tất cả đều hoàn toàn phi luật pháp. Tôi cũng điển hình thêm trường hợp của một vị tín đồ Hòa Hảo tại An Giang tên là ông

Nguyễn Văn Lúa, khi ông Cư sĩ này chạy xe ngang đường Công an muốn gây chuyện để bắt thì cứ chặn xe lại lấy cớ là quần chúng nhân dân tố giác, cho rằng “trong túi đi đường của ông có chất ma túy rồi mời ông Lúa vào cơ quan khám xét, tịch thu xe còn hành hung vô cớ” trong khi đó khám xét chẳng có chất ma túy gì cả, cho nên đối với chế độ cộng sản thì bắt làm hơn bỏ sót là chủ trương của đảng CS của mấy tên Công an Việt Nam đang ra tay trấn áp nhân dân từ xưa đến nay đó là bản chất.

Kính thưa quý vị,

Thứ hai là chủ trương “**Đĩ tù diệt tù**” hoặc là “**Dùng tù trị tù**”, để tránh tiếng đàn áp tù nhân, Công an thường dùng người tù để triệt lại người tù. Trước nhất họ bầu ra Ban Thi đua tức là Ban Bảo vệ Trật tự và hàng ngũ Tự Quản. Công an chọn lựa những người có máu mặt, những người dễ sai khiến họ bầu ra làm trong Ban Trật tự Thi đua để tiếp tay quản lý, kiểm soát tù nhân trong trại và bầu tiếp những đội trưởng, đội phó, tổ trưởng, tổ phó, thư ký đội để trực tiếp phân công điều hành nhằm cưỡng bức tù nhân lao động, giao mức khoán hàng ngày, kiểm tra đôn đốc nhắc nhở tù nhân phải chấp hành mọi sinh hoạt; nếu cần thiết thì những anh tù coi tù này là những anh ra tay đánh đập lại người đồng tù, trù dập tù; lúc ấy Cán bộ CA thấy biết nhưng tránh mặt để khỏi mang tiếng là người ác. Đây là thủ thuật dùng tù trị tù, chủ trương này hình như được áp dụng phổ biến khắp các nhà tù trong toàn quốc Việt Nam.

Kính thưa quý vị,

Thứ 3 là Chủ Trương “**Kế hoạch hóa gia đình**”. Đây là 1 chủ trương kín đáo trong nội bộ của đảng để hạn chế nạn sinh đẻ, bị bắt vào tù phần đông là tuổi thanh thiếu niên giam giữ lâu dài hoặc kết án rất cao nên hạn chế được nạn sanh đẻ, từ đó VN còn được các tổ chức quốc tế khen ngợi vì có thành tích trong việc thực hiện kế hoạch hóa gia đình.

Chủ trương thứ 4 là “**Cám dỗ và ru ngủ người tù**”. Ban giám thị lợi dụng những người tù có hoàn cảnh thiếu thốn khó khăn của gia đình không có điều kiện đến thăm nuôi hay là những người tù nào có tư tưởng bị chao đảo, thiếu ý chí và lập trường hoặc là lý lịch người tù nào có gia đình cha mẹ, anh chị em thân nhân tham gia cái gọi là kháng chiến thì Công an trại giam tìm cách gặp gỡ giúp đỡ vật chất nhằm từng bước mua chuộc, cài cắm họ làm ăng-ten để lập công chuộc tội. Trung bình mỗi Đội tù nhân, Công an cài bốn, năm người làm ăng-ten, nhiều người chỉ thấy quyền lợi trước mắt nên không ít người sẵn sàng chấp nhận làm tay sai cho Ban Giám Thị trại giam, họ ngang nhiên đập lên xương xác đồng đội, đồng cảnh, đồng tù, mặc ai khô còn họ thì an nhàn thân xác. Thủ đoạn của Ban Giám thị nhà tù lúc nào cũng dùng vật chất, quyền lợi và đưa ra điều kiện đãi ngộ cho mấy tên ăng-ten, mấy tên này sẽ được hưởng những quyền lợi ưu tiên như là: Được tăng thêm thời gian thăm nuôi gặp mặt gia đình, cho được ngủ lại đêm với vợ, được nhận quà, tiền, bưu phẩm và thường xuyên viết thư về gia đình, được giảm án nhanh, tha trước thời hạn tù. Ban Giám Thị đưa ra quyền lợi này để kích thích lôi kéo thêm được nhiều người phản bội khác làm tay sai đắc lực cho họ đồng thời phân hóa hàng ngũ tù chính trị. Bên cạnh Công an còn hứa bảo vệ và giúp đỡ vật chất cho những tên ăng-ten, khi các tên này bị anh em tù xa lánh cô lập họ, chính

vì vậy mà mấy tên phản bội này luôn được sung sướng bản thân thì bên cạnh có nhiều người chịu nhiều nhục hình, đắng cay, khôn khô, anh em tù bị tố giác bị gông cùm, bị giam vào xà lim và nhiều người đã chết trong nhà tù là như thế. Ngoài ra Công an còn ru ngủ làm lung lạc tinh thần tù nhân, chẳng hạn mỗi khi có các tổ chức Quốc tế Nhân quyền lên tiếng cho rằng Việt Nam vi phạm nhân quyền vì giam giữ và bắt oan nhiều người bất đồng chính kiến v.v... Lúc ấy bộ Công an cử nhân viên nghiệp vụ từ Bộ Công an đi đến các trại giam họ mời các tù nhân chính trị lớn tuổi ở tù lâu năm lên làm việc và nói: *“tôi biết cụ tuổi cao, ở tù lâu sức khỏe không tốt nhưng chấp hành tương đối khá cho nên nhân dịp ngày lễ sắp đến nhà nước có chính sách cứu xét đặc xá cho nhiều người được tha trước hạn tù, đây là chính sách khoan hồng của đảng, cho nên hôm nay tôi quan tâm đến trường hợp của ông nhằm muốn giúp đỡ cho ông sớm được về đoàn tụ với gia đình, đề nghị ông nên viết một đơn xin đặc xá ghi rõ tội trạng và mong được nhà nước khoan hồng để chúng tôi có thể căn cứ vào đơn xin mà xét duyệt, Ông nên nhớ khi được về địa phương hãy cố gắng chấp hành tốt các luật lệ tại địa phương nhé”*. Công an ru ngủ tưởng là thiệt, thế là có một số cụ già vì ở tù quá lâu trong lòng chỉ muốn về sum họp với con cái một thời gian ngắn rồi chết cũng thỏa mãn ước nguyện mình, cho nên vội làm Đơn xin Đặc xá và viết tờ Cam đoan nhận tội, nhưng khi viết nộp đơn xong thì chẳng được giải quyết thả ra mà nhà nước VN còn đem các tờ Cam kết này cho Quốc tế đây là những người có tội thật sự với nhà nước, để họ có cơ giam tiếp nữa. Ở trong tù có người biết mình bị gạt và bị gạt nhiều lần mà vẫn còn nuôi hy vọng và sa vào mưu gian mãi, có người thất vọng sau ngày lễ không có tên được trả tự do nên uất ức lên, tăng huyết áp và sinh tai biến bị liệt nửa người có khi chết trong nhà tù. Tôi điển hình như giáo sư Phan Văn Trước quê Lâm Đồng là một nhà mô phạm rất đàng hoàng, có nhân cách vì tuổi già, án cao, tù lâu, bệnh nặng thường xuyên hay cấp cứu, giáo sư Trước nhiều lần bị mắc mưu CA, bị gạt mãi, rồi uất ức lên bị tai biến chết trong nhà tù Xuân Lộc tỉnh Đồng Nai,

Chủ trương thứ 5 nữa tôi muốn trình bày với quý vị là **“Nước sông công tù”**. Ở ngoài xã hội thì “Nước sông công lính”, bởi vì khi nói nước sông thì thường được xem là của chung cho nên người ta mới tự nhiên dùng mà không cần trả tiền. Tuy nhiên, công lính vẫn còn có lãnh lương hàng tháng, có lên chức, lên lon, còn công tù còn thua công lính gấp vạn lần, mặc sức người có quyền sai khiến đày đọa, cưỡng chế người tù ngày đêm, cưỡng bức lao động để tạo ra của cải vật chất, vừa nuôi sống những tên CA cai tù, nuôi luôn vợ con họ nữa, nói chung là làm giàu cho đảng trị mà thôi. Không những thế mà CS còn xây dựng nhà tù dễ dàng hơn xây trường học nữa, cho nên ở trong tù có một khẩu hiệu mà tôi còn nhớ:

“Làm nhanh buổi sáng, tranh thủ trời mưa.

Buổi sáng không mưa đây đưa cho tới chiều.

Buổi chiều mưa nhiều thì làm đều chủ nhật”

Có nghĩa là ngày nào cũng làm kể cả chủ nhật vẫn không có nghỉ, thân phận người tù trong chế độ Cộng Sản VN là như thế đó, bị bóc lột tới tận xương tủy, chưa nói có những trại giam còn lợi dụng công tù làm ra sản phẩm xuất khẩu ra nước ngoài nữa

Kính thưa quý vị,

Chủ trương thứ sáu tức là **“Chính sách ngu tù”**, nói đúng hơn là cái Chính sách Ngu dân được áp dụng trong nhà tù. Người tù không được cập nhật và mở mang kiến thức của mình. Sự cập nhật mở mang kiến thức ở trong nhà tù là một điều tối kỵ nhất đối với Ban Giám thị, vì Ban Giám thị rất sợ người nào hiểu biết nhiều hơn họ, từ đó họ cấm mang bút giấy và sách báo vào trại giam. Trong nhà tù chỉ được xem duy nhất 1 tờ báo Nhân dân, tờ báo do Ủy Ban Trung Ương của đảng CS tuyên truyền, nhưng tờ báo này còn bị mấy tên An ninh, Giáo dục của trại xét duyệt trước khi cho tù xem, do đó báo luôn luôn bị đứt quãng chứ không được xem liên tục, còn các loại báo do nhà nước xuất bản như: báo Tuổi trẻ, Thanh niên, Kiến thức Ngày nay, Pháp luật, Kinh tế Mới, An ninh, v.v... Nếu ai mang vào trại sẽ bị lập Biên bản tịch thu, cho dù là báo của nhà nước CS.

Cho nên, người tù Chính trị không những chỉ đói khổ cái ăn, cái mặc mà còn đói về tinh thần, đói tri thức nữa. Đây là điều khôn khổ nhất! Nhà nước áp dụng chính sách Ngu dân ở trong nhà tù. Lúc nào họ cũng nhồi sọ biến tù thành những kẻ ngu si, yếu hèn và thấp kém, hoặc biến người tù thành một cỗ máy để chính họ vận hành chỉ huy điều khiển, âm mưu ngu tù ở trong nhà tù là như thế.

Kính thưa quý vị,

Tôi xin trình bày tiếp chủ trương thứ 7 là **“Bần cùng hóa người tù”**

Tôi còn nhớ là ông Cố Thủ Tướng Phạm Văn Đồng khi sanh tiền ông ra chỉ thị nên áp dụng triệt để trong nhà tù như thế này: *“Hãy cho chúng ăn đói, uống khát và nhớ là cho chúng ăn ít và bắt chúng làm thật nhiều, để cho chúng sống là may mắn lắm rồi!”*. Câu nói này mấy ông quan coi tù thường hay lập lại lắm, cho nên tiêu chuẩn chế độ dành cho nhà tù rất là thấp, luôn thiếu thốn từ lương thực, thực phẩm cho đến quần áo, chăn màn, kể cả chăm sóc y tế thuốc men, ngay cả đến nước dùng sinh hoạt và nước uống hàng ngày. Như trên tôi đã nói, tiêu chuẩn cung cấp ít ỏi mà còn bị thất thoát bởi nạn ăn cướp cơm chim, bên cạnh họ còn hạn chế quà, tiền mà người thân gửi đến qua đường bưu điện hoặc gia đình đến thăm nuôi. Tôi được tin thời gian gần đây Cục Quản lý Trại giam còn đề nghị tắt cả các Bưu điện trong toàn quốc khi nhận quà, tiền gửi qua bưu điện đến các trại giam cho tù nhân can tội danh xâm phạm an ninh quốc gia cần phải có các điều kiện sau đây:

1/ Phải là thân nhân có gia đình mới được đứng tên gửi quà tiền, ghi rõ mối quan hệ với người tù.

2/ Ghi rõ tội danh gì

3/ Ghi rõ án phạt tù thời hạn bao nhiêu năm

4/ Ghi chính xác ngày bị bắt

thì Bưu điện của các tỉnh mới nhận và chuyển quà, bằng trái lại bưu điện sẽ từ chối nhận; cho dù Bưu điện có thông cảm nhận đi nữa nhưng khi đến trại giam thì Ban Giám thị cũng hồi hoàn trả lại mà thôi. Còn ở trong tù thì Công an lúc nào cũng hạn chế mọi nhu cầu để cho người tù phải thiếu thốn, đói khổ nhằm thực hiện chính sách **“Bần cùng hóa người tù”** để người tù phải quy phục và Ban Giám thị trại giam dễ sai khiến.

Kính thưa quý vị,

Thứ 8 là chủ trương “**Triệt bao tử**”. Chủ trương triệt bao tử là một chủ trương tàn độc nhất của chế độ CS được áp dụng từ ngoài xã hội cho đến trong nhà tù vì nó bóp nghẹt đi cái mạng sống của con người. Người ta thường nói “Khi đói thì đầu gối phải bò”, nói sao thì cũng phải nghe vậy, cho nên mỗi khi trong nhà tù Công an trại giam quy chụp ai vi phạm nội qui thì trước nhất họ cô lập người đó, nếu nặng thì đem nhốt kỷ luật, còn nhẹ thì đọc lệnh phạt cảnh cáo trước toàn trại, cho dù chỉ bị phạt cảnh cáo thôi, cũng bị cấm thăm nuôi, không cho nhận quà, tiền thời gian 3 tháng theo qui định của trại giam, nhằm để cho người tù lâm vào tình cảnh thiếu thốn; vấn đề này dường như là được phổ biến khắp mọi nơi. Tôi điển hình như là ông tu sĩ Lê Minh Triết Phật Giáo Hòa Hảo, ông bị án 8 năm tù ở trại Xuân Lộc, là một con người hiền lành đạo đức, ông rất có tinh thần nhiệt huyết, nhiều lần sẵn sàng lên tiếng chống lại sự bất công của nhà tù, vừa bảo vệ đạo, vừa hy sinh cho anh em đồng cảnh, thời gian ở tù gần 8 năm của ông tu sĩ Triết chỉ còn có 7,8 ngày nữa là hết án. Một hôm nhân ngày kỷ niệm thọ nạn của Đức Huỳnh Phú Sổ, tức là Đức Thầy, là thầy của tu sĩ Nguyễn Minh Triết, ông nấu một nồi chè để tưởng niệm Thầy Tổ của mình, vừa mời các anh em trong nhà tù dùng lấy thảo để chia tay, Ban Giám thị phát hiện ra và bắt ông đem giam kỷ luật, cùm chân 7 ngày đêm, sau khi mãn kỷ luật gia đình thân nhân có đến thăm trước 2 ngày cuối, nhưng Ban Giám thị cấm không cho ông nhận quà. Điều này cho thấy nhà giam hành xử rất là cá nhân, thật nhẫn tâm, đê hèn, hết sức là gian ác, trong khi chỉ còn một hai hôm nữa là hết án, một việc làm vô cùng vô nhân đạo, thật nhẫn tâm!

Kính thưa quý vị,

Chủ trương thứ 9 là “**Gây phân hóa giữa người tù với tù**”. Thông thường thì giữa người tù với nhau nếu có xảy ra sự kiện gì bất hòa khi bị Công an phát hiện được CA phụ trách Giáo dục” nói: “*Các anh thấy đấy, con kiến nó bò còn có lối, con chim bay còn có đàn, huống chi các anh là người tù ở với nhau, mấy anh không thương mấy anh nữa thì ai thương các anh?*”

Kính thưa quý vị, thực ra nếu người tù mà thương yêu và đùm bọc lẫn nhau thì họ lại tìm cách tạo mâu thuẫn với nhau thôi. Tôi điển hình, nếu có một anh ăng-ten nào đó theo dõi người khác rồi đi tố giác lên Ban Giám thị và để cho những tù nhân nghi ngờ lẫn nhau, hoặc là gây phân hóa trong nội bộ người tù, thế là thừa cái dịp ấy mấy tên An ninh cho mời bốn năm người khác lên làm việc rồi hỏi những cái chuyện bâng quơ, vô thưởng, vô phạt sau đó cho họ về tiếp tục đi lao động, rồi hôm sau CA mời người bị tố giác điều tra, lập Biên bản phạt kỷ luật. Thế là cái người bị hại không biết ai là người lên tố cáo mình, từ đó, mọi người ở chung Đội, chung phòng nghi ngờ lẫn nhau cả người tốt lẫn người xấu khiến anh em nảy sinh mâu thuẫn, lục đục trong nội bộ tù nhân. Đây cũng là một âm mưu hết sức là nguy hiểm

Kính thưa quý vị,

Thứ 10 là cái chủ trương “**Trấn áp**”. Mỗi khi Ban Giám thị tìm cách mua chuộc hay cám dỗ các đối tượng tù nhân bằng mọi cách không được, họ tìm mọi cách đè ra tay trấn áp. Trước nhất là để vô hiệu hóa sinh hoạt của người tù, và để hạn chế mối liên hệ lẫn nhau thì Ban Giám thị cho người theo dõi xem người tù nào có uy tín, được nhiều người xung quanh mến mộ. Nếu người uy tín này không biết điều

với họ bằng hình thức như là vượt ve, quà cáp biếu xén cho CA trại giam, chắc chắn những người này sẽ bị khoanh vùng là đối tượng cần chú ý, bị ghi tên vào danh sách đen, người tù thường gọi đùa với nhau là được có tên trong “**Bảng phong thần**”, nhất định chẳng chóng thì chầy thì người tù này cũng bị tấn công ngay thôi. Trước nhất hàng ngày An ninh phân công một vài người ăng-ten bám sát tìm cách để triệt hạ, dầu lỗi bé cũng xé ra to rồi đem người đó đi giam kỷ luật hoặc chuyển qua phân trại khác cách ly để không thể quan hệ mật thiết với anh em được nữa. Thông thường khi vào kỷ luật họ còng 1 chân, nhưng không đứng được, nếu nặng thì cùm 2 chân hoặc cả tay chân và cho đến khi mãn thời hạn kỷ luật, nếu xét thấy còn nguy hiểm nữa thì cho tiếp tục ở lại phòng kỷ luật năm sáu tháng; buổi sáng được thả cùm chân, đến 5 giờ chiều thì cùm lại. Khoảng năm sáu tháng xong nếu còn dấu hiệu nghi ngờ thì chuyển đến Khu Giam Riêng cho ở cách ly một mình vài 3 năm, như trường hợp của tôi có lần họ giam riêng đến 6 năm là như thế.

Kính thưa quý vị, ,

Trong phòng kỷ luật thường thường có 3 loại cùm: 1/ loại cùm hình bầu dục, 2/ cùm hình chữ V, và 3/ loại hình chữ V có khía răng cưa. Nếu bị cùm hình bầu dục thì đôi chân có thể xoay sở được, loại cùm chữ V thì bó sát chân không nhúc nhích được, lâu ngày có thể bị liệt chân, còn cái loại cùm hình chữ V có răng cưa thì khi mang vào nó đã nghiền sứt da, sứt thịt, ngồi nằm bất động không dám nhúc nhích, cho nên những hình thức bị cùm cũng tùy theo đối tượng mà họ xử phạt nặng hay nhẹ. Bản thân tôi 26 năm tù bị kỷ luật trên 10 lần, chuyển sang giam riêng khoảng 5 lần, thời gian dài nhất 6 năm, ngắn nhất cũng là 6 tháng. Nói tóm lại 26 năm tù tôi bị kỷ luật cùm quỳ, biệt giam trên 10 năm, 16 năm còn lại thì bị cưỡng bách lao động khổ sai, lao động đủ các mặt nào là đập đá, đào ao, khuân đất, phá rừng, trồng thuốc lá, trồng rau xanh, gánh nước, làm ruộng, nuôi heo, trồng điều, nấu bếp, trực sinh quét nhà, hốt rác và lau chùi cầu nhà vệ sinh v.v...

Kính thưa quý vị Một buổi sáng sớm tháng 2 năm 1989 tại trại Xuân Phước, tất cả anh em tù đang chuẩn bị đi lao động thì bất thành lình tôi nghe tiếng loa phát thanh của trại thông báo: *”yêu cầu toàn thể phạm nhân nhanh chóng ra ngoài tập họp đầy đủ”* thông thường từ trước đến nay nếu có tập họp như thế thì có 2 việc chính, 1 là kêu tù ra hết ngoài sân rồi họ cho cả trăm Công an ập vào phòng để khám xét coi có vi phạm gì không để kỷ luật hoặc là tịch thu, 2 là họ đọc kỷ luật một nghi phạm nào đó vi phạm Nội qui, nên mời tất cả mọi người trong trại tù ra bên ngoài sân để lắng nghe và chứng kiến. Nhưng hôm nay không phải như thế vì khi mọi người tù ra sân thì có ba bốn ông Cán bộ An ninh và Giáo dục cùng Cán bộ phụ trách hồ sơ của Cơ quan Trung tâm hiện diện nơi đó trước, lúc ấy ông Cán bộ Giáo dục tuyên bố nói rõ “Tất cả các anh ngồi yên lặng, lắng nghe và chú ý khi nào chúng tôi đọc danh sách, anh nào nghe có tên mình thì ngồi sang phía bên phải và sau đó tất cả lần lượt đi vào hội trường để kiểm tra hồ sơ lại. Khi nghe đọc xong trong danh sách có tên khoảng 250 người trong đó có tôi là người đọc tên sau cùng. Sau đó, họ ra lệnh tất cả vào hội trường kiểm tra hồ sơ rồi ra lệnh trở về phòng thu xếp hành lý thật nhanh chuyển sang một khu giam khác trong trại, ở khu giam ấy rất là kín cổng cao tường, khi chúng tôi vào thì có khoảng vài chục Công an đã có

mặt sẵn, CA ra lệnh tất cả chúng tôi ngồi trước sân phòng giam và họ tiến hành khám xét lục soát tư trang. Công an tịch thu tất cả nồi niêu, soong chảo, thau thùng đựng nước rồi cho xe vào chở đi, họ không nói lý do tại sao tịch thu và chúng tôi cũng chẳng ai thắc mắc vì đây là chuyện như cơm bữa trong tù, bản thân mình còn chưa chắc sống nữa huống chi là của cải, tài sản nhỏ mọn này, mặc dầu nó rất cần thiết trong nhà tù, rất khó mà tạo ra. Sau khi Công an đi ra thì anh em mới bắt đầu bàn tán xôn xao dự đoán chuyến đi này chắc khá tốt hơn, đêm ấy chúng tôi trần trọc không sao ngủ được vì chưa biết mình sẽ đi về đâu? không biết đưa vào Nam hay đưa ra Bắc ? Bởi hầu hết lý lịch được tuyển chọn lần này đều có thành tích đấu tranh ở trong nhà tù cả, có người thì còn nói đùa: *“có lẽ CS đem 250 người mình đem đổ xuống biển tất cả”*. Lúc đó anh em cười ồ lên, có người lại nói: *“Ô thật tội mình là thứ tù lâu nên dai lắm, cá không ăn nổi đâu”* và mọi người lại cười lên, cười cho qua đêm thôi. Đến khoảng 3 giờ 30 sáng Công an đến từng phòng báo cho tất cả 250 người thức dậy xếp hàng đôi để đi ra xe, khi ra cổng trại giam thì nhìn thấy bốn năm chiếc xe đã đậu sẵn và mấy chiếc xe con (kiểu xe jeep) của Liên Xô. Lúc ấy những anh em tù nhà bếp có mặt rất sớm họ khiêng thức ăn ra cấp phát cho mỗi người tù 2 vắt cơm nếp và một bọc muối mè, sau đó, cùng tay 2 người chung một cái còng số 8, họ kéo chúng tôi lên xe thật nhanh, tất cả 5 xe, mỗi xe gồm có 50 người, khi khởi hành xe chuyển về hướng Nam, mọi người an tâm biết rằng mình sẽ được đưa về Nam không biết đến trại nào nhưng hy vọng sẽ gần gia đình hơn. Lúc lên đường thì trước mỗi xe có một xe Công an hộ tống súng ghim sẵn, anh em trong trại giam ở chung gần 1000 người, nhưng bất ngờ chia tay đến nỗi không ai có thể từ giã với nhau được một câu nào, nếu có quyền luyện chỉ để ở trong lòng mà thôi. Lúc ấy tôi chỉ thầm cầu nguyện cho mọi người ở lại được bình an, và ước mong sao cho 250 người sẽ đến nơi đến chốn, hy vọng đến nơi mới nhẹ nhàng, bớt khổ hơn là ở trại Xuân Phước

Kính thưa quý vị, tôi xin tường thuật một câu chuyện trên đường xe di chuyển,

Trên đường di chuyển chúng tôi chứng kiến 1 câu chuyện rất cảm động, khi đoàn xe từ tỉnh Phú Yên về đến tỉnh Phan Thiết thì cũng khá xa, lúc đó xe tạm dừng lần đầu để cho mấy ông Công an hộ tống nghỉ ngơi uống nước, CA mở bửng xe cho tù bớt ngột ngạt đôi chút, lúc bấy giờ có một cháu gái khoảng 11, 12 tuổi đang cấp sách đi học, cháu ngược nhìn lên thấy chiếc xe tù dừng lại, cháu bé vội chạy đi nhanh tới chỗ bán khoai lang luộc ở lề đường, cháu mua một sấu khoai lang rồi chạy tới ngay xe, tôi nhìn thấy sấu khoai lang này có khoảng ba bốn củ nhỏ thôi, xỏ bằng cây tăm chân nhang màu đỏ, cháu gái tay cầm sấu khoai đưa lên xe rung rung nước mắt và nói: *“Thưa mấy bác mấy chú, con có ba con ở tù tại trại Gia Trung khoảng sáu bảy năm rồi, trước đây con có theo mẹ lên thăm ba con được một lần và sau này con nghe tin ba con bị bệnh phổi không có thuốc uống nên đã chết ở trong tù rồi nên không còn về với con nữa, con bây giờ thì bị mồ côi cha rồi, sáng nay mẹ con có cho con 1000 đồng để đi học, đang trên đường đi đến trường bất ngờ trông thấy mấy bác, mấy chú đi ngang đây con nhìn ăn mua một sấu khoai lang này để biếu cho mấy bác mấy chú đi đường xa ăn cho đỡ đói để con đỡ nhớ ba con”*, rồi em bé úp mặt vào bửng xe khóc thút thít, sau đó em bé vén vạt áo lau

nước mắt, mọi người ở trên xe nhìn thấy cái tình cảnh này không ai cầm lòng được cho nên rất xúc động

Kính thưa quý vị, tôi xin tiếp tục tôi xin trình bày về cái chết xót xa của LM Nguyễn Quang Minh thuộc dòng Vinh Sơn. Tôi biết LM Minh vào những ngày đầu, lúc tôi vừa chuyển đến trại Xuân Phước, tôi cùng ở chung trong Đội già bệnh với Ngài. Lúc bấy giờ LM Minh đã trên 70 tuổi, Ngài thường hay bị bệnh huyết áp cao, thời gian ở chung nhau chỉ hơn một tháng thôi thì tôi lại chuyển sang đội khác không còn ở chung đội với Ngài nữa, sau này tôi có dịp gặp lại Ngài nhiều lần khi xếp hàng trước cổng trại và một lần đặc biệt nhất gặp nơi phòng kỷ luật, xin thưa:

LM Minh bị kỷ luật với lý do là đi khi thăm nuôi người nhà mang vào trại ít bánh Thánh vào ngày dịp lễ Chúa Giáng Sinh, đi thăm nuôi gia đình cho sao thì mình nhận vậy và mang vào thứ đó mà thôi. Lúc LM mang vào, Công an xét công nhìn những chiếc bánh này thì tưởng là những chiếc bánh đơn giản nên cho mang vào, khi vào trong phòng thì mấy anh ăng-ten biết chuyện họ mới tổ giác lên Cán bộ An ninh, từ đó bọn An ninh mới gọi LM Minh lên làm việc nhiều ngày rồi lập Biên bản kỷ luật kèm quyện. Nguyên tắc nếu vi phạm kỷ luật thì chỉ kèm quyện 7 ngày thôi rồi cho ra ngoài, nhưng CA rất thành kiến những người trong tôn giáo thì đây là một cơ hội An ninh ra tay nâng quan điểm rồi đem nhốt kỷ luật dài hạn. Nhốt kỷ luật dài hạn thì phải chuyển lên phòng Biệt giam lâu dài, thường thường người tù bị kỷ luật nặng hay nhẹ đều do mấy tên An ninh cả, chứ Ban Giám thị là người cấp trên rất tin tưởng thuộc cấp của mình cho nên những tên An ninh ở dưới báo cáo sao thì ở trên nghe vậy rồi cứ việc rút viết ra phê chuẩn thôi, sau đó cứ đem người tù nhốt kỷ luật mà chẳng bao giờ xác minh sự thể thế nào? cho nên, nhiều người ở trong tù bị oan khuất bởi mấy tên hung thần này, hoặc là bị trừ dập cá nhân bởi những tên An Ninh vô đạo đức. Nhiều người tù chính trị bị chết trong phòng kỷ luật đều là do những tên an ninh cả, một phần nữa do thiếu sáng suốt của Ban Giám thị trại hoặc nói đúng hơn đây là một phương cách giết người tàn độc có hệ thống. LM Nguyễn Quang Minh cũng lâm vào tình trạng trên cho nên trong thời gian bị kỷ luật, Ngài bị hành hung cho đến chết.

Kính thưa quý vị, trong thời gian nằm biệt giam tại phân trại B, phòng của tôi và phòng của LM Minh là hai phòng đối diện mặt hậu giao nhau. Một đêm nọ khá khuya tôi nghe có tiếng mở cửa phòng âm ỉ phía sau, kế đó là tiếng chân người cùng những tiếng chửi thề, nộ nạt quát tháo. Tôi nghe tiếng la to của LM. Minh “*Trời ơi! Chúa ơi! Mấy ông cán bộ CS đánh tôi nè!*” trong đó những tiếng thoi, tiếng đâm đá ịch ịch, tiếng của LM Minh la to rồi dần dần mất hẳn. Đêm đó dường như tôi trần trọc không ngủ được, cho tới sáng mãi gần buổi trưa lúc chia cơm, mấy anh tội phạm hình sự vào phát cơm thông tin lén cho hay là hồi tối này là LM Minh đã bị mấy tên An ninh đánh ra máu họng và chết ở trong phòng kỷ luật rồi. Khi nghe tin này lòng tôi bàng hoàng sửng sốt, hôm ấy tôi bỏ ăn cơm và ngồi trong song sắt mà lòng buồn rười rượi. Đó là cái chết oan khuất đau thương của LM Nguyễn Quang Minh tại phòng kỷ luật phân trại B. Tôi nghe nói sau khi hay tin Ngài chết thì Ban Giám thị cho mấy anh tù hình sự đóng quan tài thật nhanh khiêng vôi vãi đem chôn liền và cấm tất cả mọi người tù bàn luận về cái chết của

LM, nếu có ai hỏi gì thì nên nói là bệnh nặng. Thế là chỉ cần một cái Biên Bản ký tên của Ban Giám thị là xong một kiếp người

Kính thưa quý vị, chính vì LM Nguyễn Quang Minh trùng tên Minh, pháp danh Thích Thiện Minh của tôi cho nên, lúc bấy giờ đa số các anh em ở trong phân trại B truyền miệng ra tới phân trại A cho rằng ông Thích Thiện Minh đã chết, hầu hết anh em đều nghĩ chắc chắn là tôi, bởi vì tôi ở kỷ luật quá lâu, còn LM Minh thì chỉ mới vào một thời gian ngắn thôi. Những tiếng đồn tôi chết về đến tận quê nhà ở Bạc Liêu. Lúc ấy Mẹ tôi hay tin, đau buồn mang bệnh ung thư dạ dày và qua đời vào năm 1986, em trai tôi mới họa tám hình của tôi thiết lập bàn thờ và mua một hũ chao thật to và mỗi ngày đốt hương cúng cơm hằng bữa, thờ cúng 3 năm thì lư hương đầy ắp chân nhang mãi cho đến khi tôi ra tòa xử án tại trại thêm 1 án chung thân nữa với tội danh chống phá trại giam, âm mưu trốn trại giải thoát tù nhân, lúc ấy tôi mới liên lạc được với gia đình, em tôi nhận được tin biết anh mình còn sống. Thưa quý vị, sau đây tôi cũng xin tường thuật lại những kỷ niệm của tôi cùng các vị Chức sắc Tôn giáo và những Nhân sĩ Trí thức nhiều năm trong tù đã từng gấn bó năm gai nếm mật, chia sẻ ngọt bùi. Trước nhất là tôi tường thuật những bài thơ kỷ niệm từ nơi biệt giam còn nhớ giữa tôi cùng các vị Linh Mục Nguyễn Văn Vàng, tức là nhà Hùng Viện Đông Phương dòng Chúa Cứu Thế, Ngài một thời đã thuyết giảng tại trường Cao Đẳng Quốc Phòng của Việt Nam Cộng Hòa cũ. LM Nguyễn Quang Minh, vụ án nhà thờ Vinh Sơn, LM Nguyễn Luân phụ rách Giáo Xứ Phan Rang

Kính thưa quý vị, kể từ khi LM Minh bị đưa vào kỷ luật thì Ban Giám thị tách riêng chúng tôi mỗi người giam riêng một phòng, cho dù là ở riêng phòng nhưng mà hàng ngày chúng tôi vẫn gọi nhau qua lại để thăm sức khỏe thế nào. Chúng tôi thì gọi nhau tên bằng chữ đầu thôi, chẳng hạn như LM Vàng thì gọi chữ Vàng là chữ V, chúng tôi gọi là “Vê Vàng”, LM Luân, chữ L là “Ly Ma”, còn tôi là Minh, quý vị gọi là “Mạnh Mẽ”, nhưng vì có LM Minh mới trùng tên nữa cho nên chữ Minh mới này có M gọi là “May Mắn”. Ở trại Xuân Phước hầu như Ban Giám thị và tất cả Công an coi tù đó đều ghét thâm căn cố đế từ ở kiếp nào cho đến bây giờ mỗi khi mà họ nghe đến con Chiên hay là Tín đồ Phật Tử gọi các LM bằng Cha hoặc là gọi nhà Sư bằng Thầy. Công an còn biểu tỏ quan niệm hết sức là ấu trĩ, theo họ nghĩ rằng chỉ có Công an là Cán bộ Quản giáo, mà Quản giáo tức là Giáo dục và Cải tạo. Giáo Dục là thầy, cho nên không muốn ai gọi nhau bằng thầy nữa, chỉ có họ mới xứng đáng là thầy thôi, vì họ nghĩ rằng họ là Quản giáo có quyền bình xét, xếp loại khen thưởng hay là trừng phạt người tù. Thậm chí cho đến ngày mà người tù được về hay ở cũng đều nằm ở trong tay họ cả. Quan niệm tự cho mình là thầy và những người tù là học viên ở trong cái gọi là “Mái trường cải tạo” cái quan niệm non kém như vậy, cho nên những buổi học tập ở trên Hội trường, Ban Giám thị trại giam công khai nói về việc này, tức là họ cấm các tín đồ gọi bằng Cha, Thầy. Họ cho rằng mọi người đều là kẻ phạm tội thì coi như ngang nhau, cũng như vào Đảng của họ thì cha con cũng gọi là Đồng Chí, Đồng chí Cha, Đồng chí con, Đồng Chí vợ...họ rất là lo sợ nếu mà xưng hô theo kiểu tôn ti trật tự lễ nghi tôn giáo thì trong nhà tù sẽ có sự phiền phức, họ e có sự chỉ huy lãnh đạo về lãnh vực tinh thần dần dần sẽ trở thành những đoàn thể có tổ chức, rồi người lãnh đạo tôn

giáo nói ra điều gì chắc chắn sẽ có tín đồ hưởng ứng, từ đó có khi xảy ra các vụ sách động, chống đối trại giam .v.v... và Ban Giám thị sẽ bị đi vào thế bất lợi.

Anh em tù luôn biết thâm ý của Công an trại giam lúc nào họ cũng muốn xé lẻ và hạn chế sự thiết cốt chi giao của tù nhân với các vị lãnh đạo tinh thần của mình, nên có xung hô kính ngưỡng với nhau thì cũng “Tránh voi không hổ mặt nào” hoặc là có khi mình khéo léo cần ngôn cho đúng nơi đúng chỗ, vì Công an mà nghe được thì họ chối tai và kiếm chuyện rắc rối, và vì vậy ở trong nhà tù để tránh tiếng gọi Linh Mục bằng Cha, anh em tù mới uyển chuyển gọi các LM bằng BỐ. Tuy nhiên theo truyền thống xưa nay, nghi lễ mà gọi nhau giữa tín đồ với các vị chức sắc tôn giáo cũng là một mỹ tục tốt của Việt Nam, cho dù Ban Giám thị có cảm đoán đi nữa thì các tín đồ tôn giáo vẫn một lòng giữ lễ đúng với tư cách của những người biết đạo vậy! Mà người tù gọi riết rồi cũng thành quen dần, rồi dần dần cho đến sau này khi xã hội có sự phát triển mở mang những ông cai tù có tri thức cũng tiến bộ hơn. Có những Công an ngoài xã hội chuyển vào coi tù có tư tưởng hơi tiến bộ, bắt đầu cũng có khi cũng gọi nhà tu bằng BỐ, bằng Thầy.

Kính thưa quý vị, tôi xin quay lại câu chuyện tiếp tục về LM Minh. Trước khi LM Minh qua đời thì có một hôm nọ, LM Minh nằm ở phòng cuối kỹ luật, Ngài mới đề nghị với tất cả mọi người ở trong khu kỹ luật, trong đó có tôi, LM Vàng, LM Minh, LM Luân như sau. Ngài nói rằng: “*Anh em chúng ta đều do trời đất sắp đặt nên vào tù gặp nhau ở đây, hơn nữa là vào biệt giam mình cũng gặp nhau, sống chung cũng gặp nhau trong một hoàn cảnh như thế này. Tôi hôm nay đề nghị tất cả mọi người làm vài câu thơ gì đó rồi mình học thuộc lòng cho nhau để kỷ niệm trong những ngày cùng khổ*”, và tất cả anh em cùng đồng ý. Bây giờ LM Minh làm trước 4 câu thơ như sau:

*“Vô tình hạnh ngộ gặp nhau đây
Giữa khoảng nhà lao chốn ngục đây
Cám cảnh thâm tình nên tri kỷ
Cùng nhau chia sẻ nỗi đau này”*

có mấy phút thì tôi tiếp:

*“Đau này không phải chỉ riêng ta
Mà của toàn dân khắp mọi nhà
Thông cảm sẻ chia người mỗi chút
Đồng cam cộng khổ mới chan hòa”*

Kế đó LM Nguyễn Văn Vàng họa:

*“Chan hòa nước mắt của muôn dân
Đời bị rã tan Đạo xóa dân
Tu sĩ lên đường tìm đại nghĩa
Mới mong diệt sạch lũ vô thần!”*

Sau cùng thì LM Nguyễn Luân hơi ngập ngừng 15 phút, Ngài mới tiếp:

*“Vô thần diệt sạch khó gì đâu
Đoàn kết Liên tôn cứu họa sâu
Đập rắn đập mình không thể chết
Mà ta phải đập cả luôn đầu”*

Khi nghe LM Luân nói như thế mọi người cười vui nhộn lên, và tất cả đọc lại mấy bản những bài của nhau ai nấy đều nằm lòng. Lúc ấy LM Minh mới thắc mắc, Ngài vừa cười vừa hỏi LM Nguyễn Luân: *“Bố Ly Ma à, Bố làm thơ gì mà có con rắn, con rít trong đó nữa vậy? sao nghe lạ quá vậy? tại sao lại có vụ đập rắn mà đập cả luôn đầu, thế là nó chết rồi thế nào?”* Lúc ấy LM Luân từ tốn giải thích rằng: *”Quý Ngài có biết không? chế độ miền Nam là một chế độ tự do, giống như cái đầu con Lân vậy. Còn chế độ CS là chế độ độc tài, độc đảng giống như cái đầu con Rắn. Lân thì đập đầu không chết, đầu Lân nếu mà đập đầu này thì đầu khác thay thế múa thôi, do đó Lân thì chỉ đập mình mới chết. Quý Ngài nên nhớ, mỗi khi Lân múa thì nó đòi hỏi phải có cái đuôi, cái đuôi tức là quần chúng nhân dân, ngoài ra Lân múa còn cần phải có chiên, trống, còn thêm phải có ông Địa có cái bụng phê cầm quạt đi phe phẩy cười vui nữa thì Lân múa mới hay, nếu múa Lân mà không có cái đuôi thì đầu Lân chẳng khác gì cái thùng, cho nên chính quyền miền Nam mà khi nhân dân ở dưới bỏ chạy thì ông Tổng Thống hoặc người chỉ huy cũng bó tay thôi, cho nên cái chế độ miền Nam mà ở dưới bỏ chạy thì ở trên sẽ tan hàng. Và ngược lại, chế độ CS thì họ tập trung quyền lực ở trên nên rất độc tài giống như cái đầu con Rắn vậy, cho nên con Rắn đập đuôi không chết, chỉ bị thương thôi nên đập đuôi không có ăn nhằm gì cả, phải đập cái đầu con Rắn mới chết, vì nọc độc phát sinh từ miệng Rắn. Do đó, cái chế độ CS ở trên họ cắn với nhau thì ở dưới mới tan hàng. Cái chế độ CS từ xưa tới nay thường hay mâu thuẫn ngầm lẫn, họ giết nhau hay thủ tiêu nội bộ rất là ghê gớm, rất là kín đáo, thường là do tranh dành ảnh hưởng quyền lực nội bộ ở cấp cao là chính rồi từ đó mới nảy sinh ra các vấn đề mà giết nhau, khi triệt hủy giết nhau thì họ gán cho 2 cái từ là “phản đảng”, bởi vì tại độc đảng vì thế mỗi người mà muốn tiến thân thì ít nhất gì mình cũng phải có phe phái đỡ đầu do chỉ có một con đường duy nhất thôi, là 1 đảng thôi. Nếu cá nhân nào không có phe phái thì hãy thấy bản thân mình trước sau gì cũng bị lép vế, bị thừa thãi thôi. Còn nếu nhập vào phe phái với nhau thì có ngày phe phái này dần dần tìm cách hạ bệ phe phái kia, và khi họ tranh giành quyền lực hạ bệ lẫn nhau để dành vị trí ngai lên, cho đến một giai đoạn nào đó họ quay lại cắn nhau rồi tan hàng mà thôi; còn hiện tại nền hòa bình lập lại đi nữa thì những người CS được thăng quan tiến chức không phải là do những thành tích chiến đấu hay phụng sự gì cho đất nước nữa cả, mà người nào xu phụ, tức là nịnh hót giỏi tận tình cung phụng cho cấp trên những người lãnh đạo của mình chắc chắn rằng sẽ được ưu ái, thăng quan là chính”, từ đó trong nội bộ “bằng mặt mà không bằng lòng”, bề ngoài làm ra vẻ thân thích gọi nhau bằng đồng chí, nhưng ở trong lòng thì khinh thường nhau vì biết sở đoản, và những cái nhược điểm, những cái nắm phos của nhau nữa cho nên họ chẳng có đạo đức thương yêu gì nhau đâu, ngoại*

trừ cùng phe cánh, gọi là cùng cánh hẫu với nhau thì họ mới thân thiết giúp đỡ nhau thôi. Cho nên đa phần nội bộ của CS họ chỉ nhìn khuyết điểm sơ hở của nhau để chờ khi có cơ hội nào đúng lúc ra tay với nhau để khuyh loát, do đó chẳng chóng thì chày các phe nhóm sẽ tự đào thải nhau hàng loạt”.

LM Minh cũng cho biết thêm là Liên Xô cũng giống như cái đầu con Rắn thật to, đầu con Rắn thật lớn, cho nên nếu cái đầu con Rắn Liên Xô mà sụp đổ thì cái đuôi tức là các nước Đông Âu, các nước CHXHCN cũng bị sụp đổ mà thôi. Những nước CS đàn em của Liên Xô còn lại như là Việt Nam hay là Bắc Triều Tiên, Cu Ba sẽ bị huyệt hẫ vì bị khủng hoảng đường lối không có chỗ dựa, không có hướng đi cho nên mỗi nước tự xoay sở, nghĩa là đối chiếu của mình để hợp tác, thì họ chuyển từ cái màu đỏ sặc máu của họ sang màu hồng rồi dần dần màu hồng nhạt, bớt đi những cái sặc máu rồi dần dần bạch hóa, nhiều khi chỉ còn cái vỏ đỏ thôi, chỉ còn cái từ ngữ đỏ thôi chứ bên trong là đối rồi! chỉ vì nó vẫn tham lam củng cố quyền hành nên vẫn còn bảo thủ. Quý vị nên biết, sở dĩ cái chế độ CS sống và đứng vững được cũng như nhiều nhân vật lãnh đạo CS giàu có biến thành tư bản đỏ hầu hết là họ nhờ những nước tư bản cựu thù của chế độ CS trước đây mà thôi chứ họ không có nhờ sự giúp đỡ gì được của đồng minh như là Cu Ba hay là Bắc Triều Tiên đâu, mấy nước này nghèo sơ nghèo xác Việt Nam không có giúp họ thì thôi chứ làm gì mấy nước ấy giúp cho VN. Quý Ngài thử hãy xem đi, chính cái đồng đô la của đồng bào tị nạn bỏ nước ra đi ở hải ngoại gửi về giúp cho bà con thân nhân ở trong nước đó cũng là giúp cho Quê Hương Việt Nam đó, sự đóng góp này hàng năm không phải là nhỏ đâu, và người CS cũng tương kế tựu kế lợi dụng vào nguồn ngân quỹ này để bỏ túi riêng của mình cũng vì quyền lợi và sự sống còn của họ nữa đó”. Qua 4 câu thơ kỷ niệm cuối cùng của Linh Mục Luân, Ngài đã nhận định từ năm 1985, mãi tới bốn năm sau tới năm 1989, 1990 thì Liên Xô đã hoàn toàn sụp đổ. Tôi xét thấy lời của LM Nguyễn Luân không khác gì lời của một bậc tiên tri rất là chính xác, sâu sắc và đáng khâm phục.

Thưa quý vị, để nhớ lại một vài kỷ niệm trong nhà tù với các Linh Mục tôi cũng xin tường thuật tiếp một bài thơ mà tôi đã tặng cho LM Trần Đình Thủ, người sáng lập và cũng là nguyên tổng giám đốc Dòng Đông Công ở Thủ Đức.

Trong cái thời gian mà tôi chuyển từ trại Xuân Phước về Xuân Lộc, tôi có dịp tiếp xúc với LM Thủ nhiều lần rất là thân tình, Ngài rất là hài hòa vui vẻ và tinh thần rất là tốt, rất bác ái. Có một dịp vào lễ Noël tôi còn nhớ là vào khoảng năm 1992, tôi có tặng Ngài một bài thơ như sau:

*“Ngày lễ Noël Chúa Giáng Sinh
Nơi nơi mừng đón phút an bình
Nhiều người tôi chúa còn lao lý
Lắm kẻ chẵn chiêm chón ngục hình
Tâm niệm trầm tư hồi quán tưởng
Tỏ lòng cung kính nguyện cầu kinh
Thánh ngôn lời ngọc còn răn dạy
Kính Chúa yêu người trọn đức tin”*

Kính thưa quý vị, ngoài LM Trần Đình Thủ tôi còn tiếp xúc với rất nhiều quý Cha, quý Thầy trong dòng Dòng Công như là thầy Chương, thầy Nguyễn Viết Huân, thầy Nguyễn Văn Hiệp. Thầy Hiệp nay đã thụ phong Linh Mục rồi, đặc biệt tôi nhớ nhiều nhất là thầy Nguyễn Viết Huân còn gọi là thầy Nguyễn Thiện Phụng, thầy là một người trong nhà dòng mà thầy giúp đỡ anh em tù rất nhiều, anh em tù rất là mang ơn trọng thầy Huân, thầy là một người rất là nhân ái và đức độ, hy sinh vô bờ, gánh chịu bao nỗi cực nhọc, chia vui, xẻ buồn từ tinh thần đến vật chất giúp cho anh em đồng cảnh ngộ, trong đó có bản thân tôi nhiều năm qua tại trại Xuân Lộc, Đồng Nai. Khi phát tử Tiểu Mai (V.T.T.M.), Pháp Danh Diệu Tâm, viết lại bài này từ MP³ thì tôi hay tin Thầy Nguyễn Thiện Phụng (Nguyễn Viết Huân) cũng đã thụ phong sau khi ra tù, có lẽ còn trước hay cùng LM Nguyễn Văn Hiệp, LM Hiệp hiện đang hành đạo tại Giáo Xứ Giang Điền, Đồng Nai, còn LM. Nguyễn Thiện Phụng hiện vẫn ở Dòng Dòng Công Thủ Đức, xin thưa quý vị vì vẫn nói từ MP³ cho nên khi viết lại còn bị luộm thuộm từ ngữ, mong quý vị độc giả nào tình cờ có xem mong hoan hỷ cho.

Kính thưa quý vị, tôi xin trình bày giữa tôi và nhà văn Doãn Quốc Sỹ. Trước đây tôi biết danh giáo sư Doãn Quốc Sỹ trên những cuốn sách do chính ông là tác giả, và nghe qua một vài người giới thiệu nhưng chưa có duyên để gặp gỡ, nhưng từ khi tôi chuyển về Xuân Lộc, đặc biệt nhất là giáo sư Doãn Quốc Sỹ cũng thường tới lui thăm viếng Hòa Thượng Thích Đức Nhuận, và thăm các cụ bô lão, cao niên bị bệnh già yếu hàng tuần vào mỗi chiều thứ bảy, Giáo Sư Doãn Quốc Sỹ và Hòa Thượng Đức Nhuận thường hay trao đổi tâm tình với nhau, HT Đức Nhuận, nguyên chánh thư ký viện Tăng Thống, nguyên là cố vấn viện Hóa Đạo giáo hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, hai vị cùng một tuổi, nếu năm nay sức khỏe còn thì khoảng 90 tuổi. Tôi nhận xét giáo sư là một người rất là điềm đạm, đức độ, lịch sự và từ hòa, một nhà mô phạm mẫu mực đáng kính, giáo sư cũng là một Phật tử thuần thành rất yêu chuộng Phật Pháp. Kể từ khi quen biết tôi, tôi cũng thường tiếp xúc với giáo sư để trao đổi, học hỏi. Có một hôm nọ giáo sư vui miệng nói với tôi rằng: “Thưa thầy Ba, tôi là nhà văn tuy ở tù nhiều năm nhưng tôi không có khiếu làm thơ, những ngày còn giam ở khám Chí Hòa thì tình cờ nhân cái đêm tối, tôi nhìn thấy một con gà nó ra nó mổ những hạt cơm của tù làm rơi vãi, nên tôi có ngẫu hứng làm mấy câu thơ sau đây, xin đọc cho Thầy nghe nhé, bốn câu thơ như sau:

*“Chú gà mà đi ăn đêm
Thấy hạt cơm mềm vung vãi đâu đây
Đêm khuya tội nghiệp cho mày
Vắt vả canh cà một bóng thành hai”*

Sau đó tôi đọc vài bài thơ tôi có làm trong tù cho giáo sư Doãn Quốc Sỹ nghe, khi nghe xong, thì giáo sư nói với tôi: “*Thầy Ba à, nếu tương lai mình có được trả tự do, có dịp nào thuận tiện mình mời tất cả các anh em tù lại, người nào biết làm thơ thì xin mỗi người đóng góp cho một vài bài, sau đó mình đóng thành một cuốn tập để tựa đề là “Vườn hồng tập thơ trong tù” mục đích mình chỉ để dành tặng cho nhau làm kỷ niệm, chứ cũng không có bán buôn cho ai hết”*. Vài hôm sau tôi có

gặp lại giáo sư Doãn Quốc Sỹ, tôi có trình bày là tôi vừa làm một đoạn thơ ngắn, sau này mình sẽ viết lời phi lộ rồi để các bài thơ ngắn vào trong cái vườn hồng cho vui, tôi có đọc cho giáo sư Doãn Quốc Sỹ nghe như sau:

*“Những người yêu nước sa cơ
Nỗi lòng cảm xúc tác thơ trong tù
Hằng ôn trí nhớ bảo lưu
Kiên trì chẳng khác công phu đãi vàng
Vườn hồng, cúc, huệ, đào, lan
Thiên niên vạn thọ, mai vàng, lựu lê
Thơ tù đậm nét tình quê
Thắm tình dân tộc, lời thề nước non
Hiến dâng Tổ Quốc lòng son
Tổ Tiên rạng mặt cháu con Lạc Hồng”*

Đó là những kỷ niệm giữa tôi và giáo sư Doãn Quốc Sỹ.

Mặc dù, Bác Doãn Quốc Sĩ hiện nay tuổi cao niên đã sang định cư hải ngoại, còn tôi vẫn còn trong nước và không có dịp gặp nhau để hàn uyên để viết lên những dòng thơ tù theo ý nguyện của Bác, nhưng lòng tôi luôn khâm mộ và trân quý Bác Doãn Quốc Sỹ không phai...

Tiếp theo thì tôi cũng xin tường thuật về những ngày lao động khổ sai ở trong tù giữa tôi và LM Lê Thanh Quế. LM Lê Thanh Quế thuộc dòng Tên, Ngài tốt nghiệp Tiến Sĩ Tôn Giáo Học từ Roma về nước, rất là thông minh, am hiểu rất nhiều về Tôn Giáo của khắp nơi trên thế giới, ngay cả những các tôn giáo có mặt trên đất nước Việt Nam. Ngài có thể diễn đạt giáo lý Phật Đà, phân tích ngôn ngữ Pali, Sancri một cách uyên bác, nếu như có người nào vừa mới nghe qua thì nghĩ là LM Quế không phải là người theo đạo Thiên Chúa mà là thầy tu Phật Giáo thì đúng hơn. Thời gian tôi và LM ở cùng trong một đội, hai người cùng đi lao động, đào ao, khuân đất, tôi bị tù lâu năm nên sức khỏe cũng yếu, còn LM thì lại bị cao huyết áp cho nên hai chúng tôi được phân công khênh chung một ky khiêng; khiêng đá, và đất, đào từ dưới lòng ao đem lên trên bờ rất xa, nhiều khi Ngài bị ngất xỉu vì cao huyết áp, còn tôi hai chân vì cùm lâu nên rất yếu cũng bị sắp té; cuối cùng thì chúng tôi mới dùng 2 sợi dây làm cái dây đeo trên vai của mình để cho có lực, và dùng 2 cái móc, móc vào đó để khiêng cáng. Một hôm nọ vì quá đuối sức LM Quế ngất xỉu, anh em tù phải xin với ông Cán bộ An ninh, Cán bộ Quản giáo của đội công Ngài đưa về trại cấp cứu, cho đến khi đội làm xong đi về phòng thì LM Quế vẫn nằm tại phòng chưa thuyên giảm. Khi tối đến có mấy ông cán bộ an ninh giáo dục đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào, còn BS của trại thì đang tiêm thuốc. Trong lúc cơn mê sảng thì LM Quế có nói to: *“Cộng sản ác ôn quá, nếu sau này có ra tù, tôi nhất định sẽ mời anh em tù thật, nhất là người tù thật mới được nghe, đóng một phim nói về sự tàn bạo của nhà tù Cộng Sản Việt Nam mới được”*, trong phòng khi ấy nhiều người nghe lắm, nghe xong ai nấy đều giật mình, còn mấy tên công an đứng ngoài cửa sổ nhìn nhau tái mặt! Một tên An ninh nói: *“Mấy anh thấy đấy,*

anh Quế này đã bệnh mà tư tưởng vẫn còn chống đối, không có bỏ được, khó mà cải tạo”

Thưa quý vị, rất may là lúc đó LM Quế đang bị bạo bệnh nên Công an rất căm tức mà vẫn không làm gì được, chứ bình thường mà phát biểu như thế là quý vị cũng biết rồi, kỷ luật là nhốt cho rũ xương chứ không dễ gì mà yên thân đâu. Đó là trường hợp giữa tôi và LM Quế sống với nhau ở trong tù. Cho đến sau này thì tôi với Ngài cùng chuyển về Z30A Xuân Lộc, Đồng Nai trên chuyến xe 5 chiếc, 250 người .

Thưa quý vị, tiếp tục tôi xin trình bày những kỷ niệm của tôi với các vị chức sắc của đạo Cao Đài Tây Ninh. Trước nhất là cụ Phan Đức Trọng

Cụ Phan Đức Trọng, chức phẩm là Lễ Sanh của đạo Cao Đài, nguyên là Hội trưởng Giáo Hội Hòa Bình Chung Sống, nếu năm nay cụ còn khỏe thì tuổi đã gần 100 tuổi rồi. Cụ Trọng là một người tù trên 40 năm của cả 2 chế độ miền Nam và chế độ CS. Cụ cuối cùng duy nhất chỉ có một người con gái duy nhất tên là Phan Thị Nguyệt đang sống ở Tây Ninh, cụ Trọng tính tình hiền hòa, giàu lòng đạo đức, hay quan tâm đến tha nhân, nhưng tinh thần rất cương trực, sẵn sàng đấu tranh chống lại tất cả những gì bất công. Trước năm 75, cụ đã 2 lần bị CS bắt vào rừng sâu, nhưng may mắn Cụ đã trốn thoát được. Sau ngày 30.4.75 vì lý lịch đen của cụ còn, rồi cụ lại tham gia tổ chức đấu tranh bảo vệ tôn giáo nữa cho nên Công an tỉnh Tây Ninh theo dõi và bắt cụ kết án, lưu đày từ tỉnh Tây Ninh, đưa ra trại Xuân Phước, Phú Yên. Thời gian xưa, cụ cũng đã từng ở tù Côn Đảo, Côn Sơn với ông BS Phan Quang Đán một chính khách tên tuổi của VNCH. Khi ở trại Xuân Phước thì cụ Phan Đức Trọng nhìn thấy người tù ăn thiếu thốn, đói khổ, còn Cán Bộ coi tù thì lại vợ vét, tham lam, ăn cướp trắng trợn đi công sức của tù và quà cáp của gia đình gửi đến. Chẳng hạn như quà gửi bằng đường dây bưu điện thì luôn luôn bị thất thoát, còn các món quà như: mì gói, gạo, bún, muối và các chất gia vị như là tiêu, hành, tỏi, v.v...khi mang vào trại thì các ông trực trại hay giáo dục An ninh tịch thu và cấm tù ăn, nhưng mà họ lại mang về nhà cho vợ, cho con của họ ăn. Lấy lý do là người tù dự trữ lương thực, lương khô nhiều quá sẽ có âm mưu trốn trại, còn các món như tiêu, hành, tỏi tịch thu thì họ viện cớ là người tù mà ăn những chất cay nồng thì sẽ bị kích thích rồi nảy sinh ra nhưng tư tưởng bất đồng, chống đối trại và không chịu cải tạo. Thấy cảnh này, ông Phan Đức Trọng biểu tỏ thái độ bất bình, nhiều lần trong cuộc họp ông đã phản ứng, lên tiếng nhưng mà thấy nhà trại cũng không đáp ứng giải quyết gì cả cho nên ông Trọng mới gửi một thỉnh nguyện thư lên cấp Trung Ương, thông qua Ban Giám thị, cụ Phan Đức Trọng đề nghị như sau:

- 1) Vì bảo đảm sức khỏe tù nhân trong lao động, hoàn cảnh của trại không đủ khả năng cung cấp lương thực, thực phẩm cho tù nhân, yêu cầu ban giám thị không được tịch thu, lương thực, thực phẩm của gia đình gửi đến cho người tù
- 2) Ban giám thị và cán bộ trại giam không được xúc phạm đến nhân phẩm của người tù và không được dùng cực hình đối với tù nhân, chính trị và tôn giáo
- 3) Yêu cầu nhà trại phải cung cấp quần áo, lương thực, thực phẩm, thuốc men cho tù nhân, nhất là khi người tù lâm cơn bệnh nặng thì phải có đủ thuốc để điều trị
- 4) Nhà lao phải mau chóng sửa lại thành trường học

5) Nếu quý vị không đáp ứng những yêu cầu trên thì cứ việc đem tôi là Phan Đức Trọng ra tử hình trước trại.

Thỉnh nguyện thư được đưa lên trên thì Thiếu Tá Nguyễn Ngọc Bôi Trưởng phân trại ra lệnh tống cụ vào biệt giam. Tôi vào ở trong kỷ luật thì cụ đã ở trước tôi hai năm rồi. Quý vị biết rằng ở cái tuổi “Thất thập cổ lai hi”, tuổi hơn 70 mà cụ Trọng phải bị gông cùm, xiềng xích hơn 5 năm tại phong giam riêng, nên thân thể chỉ còn có da bọc xương thôi. Mặc dầu bị còng cả ngày đêm, ăn uống toàn là nước muối đói khổ như thế ở trong phòng kỷ luật nhưng cụ Trọng vẫn một lòng giữ trai lạt theo cái hạnh của tôn giáo của mình, và giữ vững khí tiết không hề lay chuyển. Mãi đến Ban Giám thị thay đổi Ông lãnh đạo khác thì cụ mới được giải quyết cho ra kỷ luật và từ đó các thức ăn nói trên đã được trại giải quyết cho tù nhân được nhận toàn bộ khi có gia đình đến thăm nuôi hay quà, Bru phẩm qua đường dây Bru Điện. Anh em trong tù sau này thăm nuôi, hay nhận quà tương đối được ổn định hơn, đây cũng là một phần nhờ công ơn lớn lao của cụ Phan Đức Trọng

Tôi thấy ở trại Xuân Phước cụ Phan Đức Trọng một người tín hữu, một chức sắc đạo Cao Đài rất là đáng trân trọng.

Kính thưa quý vị, ngoài cụ Phan Đức Trọng còn có một vị chức sắc nữa trong Đạo Cao Đài đó là ông Lê Sanh Đình Văn Kíp, ông Đình Văn Kíp tính tình rất là hòa nhã và hiền lành, rộng rãi với tha nhân, dù sống trong cảnh nghèo, thiếu thốn, gia đình ít thăm nuôi, nhưng ông lúc nào cũng có tấm lòng rộng rãi quan tâm về tha nhân, tôi xin tường thuật lại cái chết đau lòng của ông Đình Văn Kíp như sau:

Trong thời gian trại Xuân Phước phân công ông Đình Văn Kíp trông cái đội rau xanh ở trong trại, Ông Kíp thấy chung quanh là những đội già, yếu bệnh hoạn lúc nào cũng thiếu thốn rau tươi cho nên ông mới nhặt một ít rau dại, rau trời ở trong líp rau muống như là rau sam, rau dền, rau diệu v. v... ông gói vào bọc nylon rồi ném sang hàng rào cho các cụ già yếu, bệnh hoạn này; lúc đó ông Kíp bị một tên CA ngồi trên chòi canh từ xa phát hiện la to... mấy tên cán bộ An ninh nhào tới, vừa đánh, vừa đá, máu đầu ông chảy ra lênh láng. Mấy hôm sau thì ông lâm bệnh nặng, ho ra máu chuyển vào Bệnh xá khu B rồi chết ở tại nơi đây. Ông Đình Văn Kíp là người thứ hai trong đạo Cao Đài rất đáng ngưỡng mộ, rất tiếc là ông đã qua đời tại nhà tù Xuân Phước này.

Kính thưa quý vị, tôi xin tường thuật một vài sự kiện tôi đã chứng kiến đau thương mất mát cho thân phận kẻ tù đày chỉ vì có tấm lòng yêu nước dám dấn thân hy sinh vì nghĩa cả, đôi khi chuốc lấy những nghịch cảnh éo le về các mặt tình cảm của gia đình, phải chia tay đi tình chồng nghĩa vợ ngay tại nhà thăm nuôi mà người tù không thể nào từ chối được.

Kính thưa quý vị, có một anh bạn trẻ rất là đàng hoàng, có tư cách, quê anh tại tỉnh An Giang, tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo ở tù mức án 20 năm có một cô vợ đến thăm nuôi rất là đều đặn, hai ba tháng thăm nuôi một lần, thức ăn của anh có thể để tiết kiệm kéo dài cho gần đủ tới kỳ thăm nuôi tới. Anh cũng đã ở gần 18 năm rồi và đã được giảm án 2 năm tù, chỉ còn có mấy hôm nữa là mãn án thì người vợ đến thăm nuôi, khi cô vợ đến, cô vợ mang khá nhiều quà và đi kèm bên cạnh có một người đàn ông khác, khi gặp người chồng thì cô ta mới giới thiệu: *“hôm nay em đến thăm tặng quà, và để xin lỗi anh, mong anh tha thứ cho em, sợ dĩ nhiều năm qua em có*

tiền để nuôi các con khôn lớn và thăm nuôi anh đầy đủ liên tục trong 18 năm đó là cũng nhờ người đàn ông này đây, anh này đã giúp đỡ, đùm bọc cho mẹ con em khi anh vắng mặt khoảng 10 năm và hiện giờ chúng em đã ở với nhau có 3 đứa con rồi, cho nên nếu anh hết án thì theo em nghĩ anh nên về nhà cha mẹ hay là thân tộc, bà con anh em của mình, còn nếu có dịp nào đó thì anh có thể ghé nhà chúng em chơi và thăm lại các con, chúng đã khôn lớn rồi anh ạ, chúng em luôn quý trọng anh như là người thân thuộc của mình, nếu anh có ở đâu thì anh cũng cho chúng em biết để thỉnh thoảng chúng em tới thăm". Khi nghe qua câu chuyện này thì người chồng thần thờ như là sét đánh ngang tai, và ngần người ra một vài giây sau rồi ông ta mới lấy lại bình tĩnh và chìa tay bắt tay với người đàn ông xa lạ kia và nói lời cảm ơn: *"Cám ơn ông bạn đã có lòng tốt giúp đỡ cho vợ con tôi trong những năm tháng tôi bị lao tù, cũng như giúp đỡ quà cáp thăm nuôi tôi rất là hậu hĩ trong nhiều năm qua, tôi xem 2 người như là những đứa em ân nghĩa của mình".* Và thưa với quý vị, sau bữa thăm nuôi đó anh trở về phòng rồi bỏ ăn và mất ngủ, thân người tiều tụy, tâm hồn trở nên tan tác

Kính thưa quý vị, ngoài ra thì tôi cũng có một người anh em kết nghĩa thân quen trong tù, tánh tình anh rất là vui vẻ, phóng khoáng, thương người, anh có lập trường khá vững vàng không hề thối chuyển. Anh lâm cảnh tù đầy thì vợ con còn rất trẻ, con còn bé, gia đình túng quẫn, người vợ tìm cách vượt biên đi nước khác, sau này thì được sang Mỹ rồi các con cũng lần lần được đoàn tụ với mẹ, dù ở phương trời xa xăm nơi viễn xứ nhưng người vợ anh lúc nào cũng gửi tiền và cho người đến thăm nuôi tương đối là đầy đủ, không những thế anh còn có thể chia xẻ, giúp đỡ cho những anh em đồng tù ở bên cạnh mình nữa. Thời gian anh ở tù trên 20 năm, chỉ còn có mấy hôm nữa là mãn án, người vợ anh cho đứa con gái từ Mỹ về Việt Nam đến tận nhà tù thăm anh trước vài ngày, chị còn kèm theo một cái phong thư báo tin cho biết là chị đã có chồng, hiện nay có đứa con trên 10 tuổi rồi, và có thông báo rõ ràng: *"khi anh được về, nếu anh muốn ra định cư ở hải ngoại thì các con sẽ đứng tên bảo lãnh anh đi, các con nay đã khôn lớn có việc làm ổn định tại Hoa Kỳ, chúng sẽ giúp đỡ cho anh sinh sống, phần em thì đã an phận rồi, xin anh thông cảm và tha thứ cho em, em lúc nào cũng thương mến anh".* Nhận được tin này đó là một cú sốc to lớn đánh tan niềm hy vọng và hạnh phúc gia đình bấy lâu nay ở trong tù anh thăm khao khát, lúc bấy giờ tâm hồn anh thật là đau đớn. Anh tự nghĩ mình ra đi dần thân vì Quê Hương đất nước, vì dân tộc, nhưng sự mất mát đau thương này cũng làm cho anh hụt hẫng lắm; Từ đó anh sinh ra buồn chán rồi uống rượu giải sầu, mà uống rượu nhiều ngày rồi cũng trở thành nghiện, dù là ý chí rất cao, mộng rất lớn, hoài bão vì dân vì nước không phai mờ nhưng nghiện rượu là điều không tốt, hiện giờ anh đã định cư hải ngoại đang đóng góp rất nhiều cho công cuộc chung. Là anh em thân tình nên đôi lúc tôi cảm thấy có sự lưu tâm hơn, cầu mong sao tâm hồn anh luôn an lạc, tinh cần, từ bỏ hẳn rượu để đóng góp nhiều cho đại cuộc, và một ngày vui không còn xa xôi nữa

Kính thưa quý vị thánh giả, cùng quý vị đồng bào, đồng hương

Kính thưa quý vị, những năm tháng triền miên trong kỷ luật có những chuyện tôi thiết nghĩ ở ngoài xã hội không ai có thể hình dung nổi, chẳng ai nghĩ rằng các vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo như các vị Linh Mục, quý nhà Sư, quý chức sắc Cao

Đài, Hòa Hảo v.v...khi bị cầm tù mà quần áo tả tơi rách nát gần như lổ lỗ, sống trong biệt giam còn thua cái con heo người ta nuôi ở gia đình bên ngoài xã hội nữa.

Kính thưa quý vị, vì con heo nuôi tại nhà mỗi khi nó đói, nó kêu la chủ nhà còn đem thức uống hay thức ăn cho nó ngay, ít nhất là mỗi ngày con heo được tắm một lần, heo nhốt ở trong chuồng thì không cần cột trói, còn thân phận những người tù khi bị lâm cảnh tù đầy mà còn bị nhốt vào trong một cái phòng nhỏ biệt giam nữa, không những thế còn lại cùm tay chân ngày đêm vừa đói khát, tiêu tiểu tại chỗ, những tháng dài không được tắm rửa, thân thể hôi hám. Nước uống thì một phòng ba bốn người mà ông Cán bộ An ninh cấp chỉ 2 lon ghi-gô nước, cấp tùy hứng của ông Cán bộ Trục trại hoặc ông An ninh, còn cơm phát khoảng ½ chén hoặc hơn nửa chén, kèm theo 3 lát khoai mì, loại mì công nghiệp chan ngập nước muối, loại muối cực mặn, chỉ cần nhều xuống thêm xi măng vài giọt là trắng xóa ngay. Ăn cơm vào quá mặn lại không đủ nước uống, thậm chí có người còn phải uống tới nước tiểu của mình sinh ra phù nề rồi chết nữa, như là Linh Mục Nguyễn Văn Vàng, bởi quanh năm cho ăn toàn là nước muối nên thân thể thiếu chất rau xanh, do đó da người teo tóp, nhăn nheo, khô mốc, chân tay run rẩy.

Xin thưa với quý vị, nhiều hôm tôi khiêng cái hũ phân cầu ra đổ sẵn tay tôi nhỏ một loại cỏ nước mặn, loại cỏ cho bò ăn, cỏ còn hôi mùi phân đem vào phòng rồi lấy cái lon nước rửa sơ sài thôi, rồi chia nhau cho linh mục Luân, linh mục Vàng, cụ Phan Đức Trọng đạo Cao Đài và bác sĩ Nguyễn Kim Long một ít, ai nấy nhai cho đến khi hết xác mà nghe nó ngọt còn hơn cái bắp cải, mọi người ăn cứ tưởng tượng như vị thuốc để chữa bệnh mà thôi.

Kính thưa quý vị, trong thời gian biệt giam người nào cũng suy nhược và mắc bệnh cả, cho nên họ giam chung ba bốn người trong một phòng. Một hôm nọ bất ngờ tên Cán bộ An ninh đưa một anh tội phạm hình sự (tội trộm, cướp, giết người...) anh này bị phạt 7 ngày cùm chân vào phòng giam riêng của chúng tôi. Thật là khó khăn vô cùng, phòng kỷ luật đã nhỏ, lại chật mà còn nhốt thêm 1 người nữa, mấy ngày ở chung với nhau, chiếc quần đùi của anh bạn trẻ đã dơ vì tiêu tiện tại chỗ rồi. Tuy vậy, nhưng ở trong phòng quý Cha, quý Thầy người nào cũng ao ước mong người thanh niên hết hạn kỷ luật cho mình lại chiếc quần dơ kia đi, ai nấy đều ước thầm trong lòng chứ không dám nói ra. Khi qua 7 ngày mãn kỷ luật anh hình sự này tự cởi chiếc quần ném lại cho người nào, người ấy mừng rỡ như nhận được vàng vì nhiều năm quần áo rách nát ở trong kỷ luật rồi.

Kính thưa quý vị, trong phòng kỷ luật nước uống rất là thiếu vì ăn cơm chan nước muối quá mặn, cho nên khô cả cuống họng mà không nói ra tiếng, hôm nào trong phòng có người được gọi đi làm việc thì người đi làm việc ngang qua chỗ lò rên cứ chạy lại quì xuống uống cho no mặc ông Cán bộ đứng chửi mắng. Điều khó khăn là phải nín tiểu mong làm việc thật nhanh để ra về tiểu lại cho người khác uống, hoặc có người được gọi lên làm việc thì xin đi tắm ở bên ngoài, uống nước giêng cho thật no, đầy bụng rồi về chia sẻ lại cho những anh em nào quá khô cổ ưu tiên uống trước, muốn uống thì phải dùng cái thau nhựa đựng cơm hàng ngày hứng lấy nước tiểu, khi uống thì nhấp từ từ để thấm giọng thì mới nói chuyện được, còn nước tiểu thì màu nâu đen như nước trà đậm đặc vì trong người quá nóng nhiệt.

Thưa quý vị, đó là những nỗi khổ ở trong biệt giam nơi tận cùng của nhà tù, còn ở bên ngoài thì hàng ngàn người tù bị cưỡng bức lao động vất vả với ánh nắng chói chan, hay là lao động dưới những cơn mưa tầm tã. Nhiều hôm anh em lao động đang cầm chiếc cuốc trên vai sắp bỏ xuống đất, nhưng khi nghe tiếng keng báo điểm tới giờ nghỉ, sẵn chiếc cuốc trên vai vác đi luôn. Chứ một cái cuốc cũng tiếc không muốn cuốc xuống nữa. Quý vị có biết không? thậm chí cái con bò kéo xe nơi trại giam đó mà cũng trở thành quán tính, mỗi khi con bò nghe tiếng keng nghỉ, bò không bao giờ chịu đi nữa, cho dù là một bước. Có những lần cận những ngày lễ thì Ban Giám thị mới ra lệnh bảo anh tù cố đánh xe bò chở thêm 1 chuyến khoai mì nữa, mặc cho là anh tù cứ hét la, ví thá nhưng mà con bò chẳng chịu lê bước chút nào, anh tù liền quơ roi đánh nó thì con bò cố kéo xe chạy một đoạn thật nhanh rồi bất ngờ đập đầu vào góc cây tự tử, có khi bò đâm đầu xuống suối kéo cả xe và người xuống dưới nước, xe thì bị gãy gọng! người thì bị thương tích trầy trụa đầy mình! cho nên mỗi lần Ban Giám thị ra lệnh phải kéo thêm một vài chuyến nữa thì cái anh tù phải loay hoay đi kiếm nước uống và tìm thức ăn cho con bò no bụng, chẳng hạn như là mít non hay cắt cỏ, còn vuốt ve và nói dịu ngọt đại loại, chẳng hạn như là: *“Thôi ăn đi con, tao biết mày tới giờ nghỉ rồi, nhưng mà Ban Giám thị ra lệnh chở một chuyến nữa, tao thân phận tù đày đâu có dám cãi, thôi con thông cảm nha bò”*, vừa trấn an vừa nói như thế. Sau khi con bò ăn no rồi bò mới tiếp tục đi ...

Thưa quý vị, sức khỏe của loài súc vật mà nó còn thể không chịu đựng nổi trong cái cảnh đọa đày này huống chi sức khỏe của con người.

Kính thưa quý vị, trong thời gian tôi bị điều tra vụ án “Giải thoát tù nhân”, thì có một ông cán bộ An ninh tên là Tri, người quê ở Bình Định, anh Tri là một người gốc thầy giáo nói năng rất nhỏ nhẹ, nhưng là một con người thâm hiểm vô cùng, tên này sau khi điều tra thì bắt buộc tôi phải nằm cúi xuống để anh ta đánh 100 roi điện, tôi nghĩ rằng mình là con có Phụ Mẫu Song Đường chỉ có quì cho cha mẹ, hoặc nằm cúi xuống cho cha mẹ đánh thì đúng chứ không thể nào trong nhà tù mà quì xuống cho một tên cán bộ CS đánh mình, cho nên tôi nhất định không chịu nằm xuống thì tên Tri này liền quát ngang hông, quát xong từng roi điện anh ta và vuốt thẳng cái roi lại và tiếp tục đánh, đánh 100 roi điện mà anh ta đánh sót 99 roi. Đầu roi chাম thấm cạnh sườn, mỗi lần đánh thì tim tôi đau nhói gần như nín thở, đánh như thế thật là vô cùng nguy hiểm có thể gây bệnh hậu của mình, có một hôm nọ thì ba bốn tên An ninh đánh tôi bằng cả tay chân, bằng gối chỏ vào mặt, vào đầu vì phản ứng tự nhiên tôi phải lấy tay chống đỡ mặt và dựa lưng vào vách lá phía sau, không ngờ ở vách nhà phía sau lưng có một tên Công an canh gác và một Ông Ban Giám Thị đứng lắng nghe hỏi cung, lúc ấy, tên Công an bảo vệ này lấy súng AK thúc đầu súng thật mạnh vào phía sau lưng của tôi làm tôi bị thương ra máu và ngất xỉu, áo thấm đầy cả máu. Khi tỉnh dậy thì tôi thấy mình đã nằm tại phòng kỹ luật, quý vị chung quanh nói lại là có hai ba ông tù khiêng tôi về

Kính thưa quý vị, thân thể lúc bấy giờ đau nhức vô cùng vậy mà họ cũng không cho tôi thay chiếc áo, vẫn mặc mãi chiếc áo đó gần 7-8 tháng cho đến khi mục nát; đó là hành động hạ sách của cái tổ An ninh trại giam Xuân Phước mà tên Tri là loại

hung đồ. Tôi nghe nói giờ này tên hung đồ này, một người hung hiểm này đã chuyển ngành về quê ở Bình Định rồi

Kính thưa quý vị, ngoài ra mỗi khi Ban Giám thị gọi tù nhân làm việc hay bắt buộc làm Bản Thu Hoạch tự nhận xét về mình thì họ bắt buộc người tù phải nhận và viết rõ là an tâm tư tưởng cải tạo, nếu ai nói khác đi thì sẽ bị quy kết chống đối chắc chắn sẽ gặp khó khăn thôi, cho nên:

*“Khi làm việc hoặc là tra khảo
Hỏi an tâm cải tạo hay không,
Nếu muốn cho sự việc được an thông
Thì chắc chắn phải dối lòng khi phúc đáp
Bởi an tâm chỉ là công thức
An làm sao khi cùng cực đọa đày?
An làm sao với bản án khổ sai?
An làm sao khi tháng ngày xa xứ?
An làm sao khi đêm trường tư lự?
Suy nghĩ nhiều về hai chữ VIỆT NAM
An tâm làm sao khi Cộng sản quá gian tham?
Vì lời nói và việc làm không thiết thực?
An tâm làm sao khi xa gia đình quyến thuộc?
Xa anh em, xa cốt nhục tình thâm?
Có người xa vợ, xa con, xa tình nghĩa quen thân
Sống thiếu thốn cả tinh thần vật chất
An tâm làm sao khi tự do đã mất?
An tâm làm sao khi bệnh tật đeo mang?
An tâm làm sao khi gia cảnh cơ hàn?
Có những người còn xuống suối vàng an nghỉ
Chỉ an tâm khi tìm ra chân lý
Chỉ an tâm khi có chí khí và lập trường
Chỉ an tâm khi có lý tưởng kiên cường
Nhất định thẳng con đường ta tắt thẳng”*

Kính thưa quý vị thánh giả, cùng quý đồng bào, đồng hương hoàn cảnh trong lao tù có biết bao mất mát đau thương mà không gì bù đắp được đâu, những lời tâm sự của tôi qua đĩa CD này tôi xin gửi đến quý vị, mong rằng những người Việt Nam xa gần trong và ngoài nước, nhất là đồng bào hải ngoại nên hướng về quốc nội để có sự cảm thông cho những người tù đang gội gió dầm sương, ngày đêm họ còn bị gông cùm nơi ngục thất, hay có người đã được tự do nhưng vẫn còn trong vùng kiểm tỏa khôn bách, nhất là những người không ai biết đến tuổi tên, họ đang sống âm thầm, cô đơn, khôn khổ bất hạnh ở đâu đó trong khắp các miền của đất nước Việt Nam, và nếu có cơ hội quý vị cũng nên lên tiếng vận động cho nền tự do dân chủ nhân quyền, tự do tôn giáo cho quê hương Việt Nam thân yêu của chúng ta.

Kính thưa quý vị, sẵn tiện đây tôi xin trình bày sự biến dịch tuần hoàn của vũ trụ và vận đồ của Việt Nam theo quan niệm tâm linh

Kính thưa quý vị thánh giả, cùng đồng bào đồng hương hải ngoại. Mấy mươi năm trong chốn lao tù, cho đến nay khi ra khỏi nhà giam. Tôi tâm đắc nhất đó là một ít hành trang nho nhỏ về lĩnh vực tâm linh mà lúc nào tôi cũng trân quý xem như là một món “Bửu Bối Thiên Thư” khi nghĩ về đất nước...Nhờ từ ấu thơ bản thân tôi có hạnh duyên nắm bắt một vài quy luật biến dịch của vũ trụ liên quan đến mệnh đồ thế giới và vận nước VN. Tôi biết được đã trên 40 năm qua, đó là một bài thi **Sám ký** ngắn tôi học thuộc nằm lòng hồi còn bé do cha tôi tức Ông Huỳnh Văn Cầm truyền lại; Bài thi sám ký có liên quan đến sự biến dịch vận đồ của thế giới và Việt Nam, tôi nhận thấy có nhiều sự kiện xảy ra của thế giới và các mốc lịch sử có liên quan đến những nhà lãnh đạo có tên tuổi gắn liền với lịch sử dân tộc. Hôm nay tôi xin giới thiệu cùng với quý đồng bào, đồng hương xa gần. Trước nhất, Cha Mẹ tôi người gốc Đạo Cao Đài, quê ở Bạc Liêu, vào năm 1956 (Bính Thân) lúc ấy tôi chỉ được 1 tuổi thôi, Cha Mẹ tôi lưu lạc sang đất nước Chùa Tháp ở Campuchia nhân chuyến đưa Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc Giáo Chủ Đạo Cao Đài sang lánh nạn tại quốc gia này, 3 năm sau tức ngày mùng 10.4.1959 tức trong mùa lễ Phật Đản thì từ mùng 8 đến ngày rằm tháng tư năm Kỷ Hợi, Đức Phạm Công Tắc qui tiên tại Campuchia, một vài năm sau thì Cha Mẹ tôi lần lượt về VN, tạm làm ăn sinh sống tại tỉnh Trà Vinh tức tỉnh Vĩnh Bình, Cha tôi có mang theo những di huấn và huyền cơ do Đức Ngài truyền dạy, khi tôi lên 12 tuổi Cha tôi bảo tôi học thuộc lòng. Cho dù, khi lớn lên tôi xuất gia theo Đạo Phật, nhưng những lời dạy của Cha tôi, lúc bé tôi vẫn còn ghi nhớ mãi, nay tôi xin tường thuật lại một bài thi ngắn như sau, quý vị thánh giả, quý vị đồng hương suy gẫm về cuộc đời về vận nước.

*Sự biến thiên thăng trầm của Tổ Quốc!
Theo chu kỳ quy ước định phân
Xưa **Xuân Thu** nay lại **Thu Xuân**?
Và quy luật bất luân **chữ Cửu**
Tý, Ngọ, Meo, Dậu là tháng năm trong lịch sử?
Còn ngày giờ thứ tự đúng kỳ tam
Lập cửu trùng cảnh Nghiêu Thuấn trời Nam
Dân hạnh phúc muôn năm an hưởng
Theo Nga Mỹ, nào quan to Tá Tướng
Nào lâu dài nào phú trượng vinh sang
Kẻ vong thân, người danh phận phải lờ làng
Kẻ lao ngục, người lên đảng biệt xứ
Sống tha phương trở thành người lữ thứ
Xa gia đình kẻ cự phú cũng trắng tay
Bỏ tiền tài hạnh phúc rẽ chia hai
Bao sự nghiệp lâu dài ôi tiếc mền
Thuở sinh tiền ta thường khuyên Hội Thánh
Phải gìn tâm nơi tịnh cảnh tu hành
Đừng theo Mỹ Diêm để hưởng chút lợi danh
Sau phải chịu cam đành buồn tủi*

*Khi Cộng sản đứng thời đứng buổi
Chiếm Nam Quan cho đến mũi Cà Mau
Lúc bấy giờ Hội Thánh phải nói sao?
Khi đã lỡ lâm vào trong thế khó
Khi Cộng Sản chiếm quyền hành trong lúc đó
Biết bao nhà tôn giáo phải suy vi
Cấp lãnh đạo và các phẩm chỉ huy
Đứng không vững cho nên vấp ngã
Làm tên tuổi lợi danh tiêu mất cả
Cộng ngày sau sẽ tan rã không còn
Khi dân tình khôi phục lại nước non
Khuyến tín hữu lòng son cố tránh./.*

Kính thưa quý vị, bài thơ chỉ có bao nhiêu đó thôi, sau đó thì tôi có nhờ Cha tôi giải thích các câu hỏi, tôi có hỏi

- 1) Tại sao xưa Xuân Thu nay lại Thu Xuân là thế nào?
- 2) Tý, Ngọ, Mẹo, Dậu sao gọi là những tháng năm trong lịch sử?
- 3) Quy luật chữ cửu là sao?

Cha tôi có trả lời :

1/-Ngày xưa bên Trung quốc có **Phong kiếm Xuân Thu** và **Xuân Thu oanh liệt**, tức mùa Xuân và mùa Thu, còn Việt Nam thì ngược lại sẽ có những sự kiện trọng đại liên quan đến 2 mùa **Thu** và **Xuân**, mùa thu rước rồi mùa Xuân sau dần dần tôi tìm ra ký 2 cái hiệp định là Hiệp Định Giơ-Ne vào ngày 20/07/1954, tháng 7 tức vào **mùa Thu** và ký Hiệp định Paris vào ngày 27/01/1973, tháng giêng là vào **mùa Xuân**, tức Thu và Xuân

hoặc là giải thích cách thứ hai chiến thắng Điện Biên Phủ ngày 5.7.1954. Tháng 7 là **mùa Thu**, và ngày 30.4.1975 là mùa **Xuân**, tức Thu và xuân cũng đúng

Thưa quý vị, còn Tý Ngọ Mẹo Dậu là những biến cố lớn của thế giới trong đó có liên quan đến VN đều xảy ra vào các năm Tý Ngọ Mẹo và Dậu, chẳng hạn như là đệ nhất thế chiến xảy ra năm 1914-1918 thì năm 1918 là năm Mậu Ngọ

Còn đệ nhị thế chiến xảy ra năm 1939-1945, thì năm 1939 là năm Kỷ Mẹo và năm 1945 là năm Ất Dậu

Còn đảng CS Liên Xô thành lập tháng 1 năm 1912 tức là năm Nhâm Tý sụp đổ vào năm 1989-1990, năm 1990 cũng là năm Canh Ngọ, sau này tái thành lập vào ngày 14/2/1993 năm Quý Dậu

Đảng CS Trung Quốc thành lập 1/07/1921 năm Tân Dậu

Đảng CSVN thành lập, ngày 03/02/1930 năm Canh Ngọ

Và thành lập nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa ngày 2/9/ 1945 năm Ất Dậu

- Chiến thắng Điện Biên Phủ, ngày 5/7 /1954 năm Giáp Ngọ

- Ký Hiệp Định Giơ-Ne ngày 20/07/54, năm Giáp Ngọ

- Kể cả các nhà lãnh tụ có liên hệ mạnh mẽ trực tiếp đến lịch sử cũng chết vào những năm Tý, Ngọ, Mẹo và Dậu chẳng hạn như:

- Cụ Ngô Đình Diệm chết năm 1963 năm Quý Mẹo

- Cụ Hồ Chí Minh qua đời 1969 là năm Kỷ Dậu.

Đặc biệt nên chú ý đến ngày Quốc Khánh, ngày 2.9.1945 năm Ất Dậu thì Cụ Hồ mất trùng ngày Quốc Khánh 02/09/1969 năm Kỷ Dậu tức là ngày khai sinh nước cũng năm Dậu và ngày chết vị chủ tịch nước cũng năm Dậu (chết cùng ngày, cùng tháng và cùng năm)

Tôi điển hình thêm là ngày thành lập mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam là ngày 20.12.1960 năm Canh Tý, thì ông Chủ tịch mặt trận Nguyễn Hữu Thọ cũng chết ngày 24 tháng 12 năm 1996 (Bính Tý) tức chết trùng tháng 12 và trùng năm Tý Chẳng hạn ông Lê Duẩn, một nhân vật dưới một người trên vạn người chết ngày 10/07/1996 năm Bính Tý, thậm chí ông Võ văn Kiệt, liên quan đến mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam thì chết năm 2008 (tức năm Mậu Tý)

Kính thưa quý vị, nhìn lại lịch sử VN thời cận đại, kể từ đêm 22 qua 23/4/1885 (Ất Dậu) Pháp chính thức chiếm Hoàng Thành kinh Đô Huế. Rồi lại 60 năm sau đến 9/3/45 (Ất Dậu) quân Nhật đảo chánh Pháp

Con số 9 tháng 3, con số 9 cũng là con số cứu

Pháp thắng vào năm Ất Dậu và thua cũng năm Ất Dậu đều trùng năm Ất Dậu cả. Thậm chí Nhật đảo chánh Pháp năm Dậu rồi lại Nhật đầu hàng đồng Minh vào ngày 19/08/45 cũng năm Ất Dậu

Thưa quý vị còn quy luật bất luân chữ Cửu:

- Hiệp Định Giơ-Ne ngày 20/07/54, ta thấy $20+7=$ con số 9 và năm 1954. 54 cũng là con số 9

- Hiệp Định Paris, ngày 27/01/73, ta thấy $27=$ con số 9, ngoài ra, 27/01/73 tức 24 tháng Chạp âm lịch, năm Nhâm Tý, cũng là năm Tý

và cái đổi tên thành nước CHXHCNVN ngày 02/07/1976, số $02+07=$ số 9 hay là cái Hiệp ước Sơ Bộ 6/3/46 thì $6+3=$ số 9. Nhật đảo chánh Pháp 9/3/45, cũng là con số 9 (số cứu)

Ngoài ra, những sự kiện gần đây như:

- Bình thường hóa quan hệ Việt Mỹ ngày 11/7/1995 thì $11+7=$ số 9

- Việt Nam gia nhập Tổ chức Mậu Dịch Thế giới WTO vào ngày 7/11/2006 thì $7+11=$ số 9

- VN trở thành thành viên không thường trực LHQ ngày 16/10/2007 năm 2007=
tức số 9.

Kính thưa quý vị, ta chú ý từ năm thành lập đảng ngày 3.2.1930 đến ngày 30.4.1975. Năm 30 đến 75 được 45 năm cũng là con số 9

Như vậy từ năm 1975 đến năm 2011 Tân Mão là 36 năm cũng là con số 9

Hoặc là tính từ khi thành lập đảng CSVN năm 1930 đến 2011 đúng 81 năm cũng là con số 9. Ta hãy chờ xem số cứu nào quyết định và năm nào về tương lai số phận của chế độ CSVN. Nếu năm 2011 Tân Mão tức là Tân Mão là 81 năm là đúng số cứu thì hơi sớm. Đáng lý ra thành lập năm 1930 Canh Ngọ cho đến năm 2014 Giáp Ngọ, tức Ngọ gặp lại Ngọ mới hết hạn kỳ

Kính thưa quý vị, người xưa thường nói : « dân có tuân, nước có vận ». Họa nạn Quê Hương bởi vì vận nước còn mịt mờ... còn sự biến dịch của luật tuần hoàn vũ trụ hệ Âm thịnh thì Dương suy, tiểu nhân đắc chí thì quân tử phải khốn cùng... và mỗi khi Âm thịnh đến cực điểm của thái âm thì sẽ rút lui nhường chỗ trả lại cho Dương, đó là theo cơ cấu "Phản Phục" căn cứ lý của Dịch. Đây là quy luật tự nhiên

“Âm cực Dương hồi” mỗi vật đi đến cực độ phải biến, biến trở về cái đối địch đó là quan niệm trong trời đất và Dương đến cực điểm của thái dương thì cũng sẽ nhường lại cho âm, hễ khí âm cực thịnh thì khí dương thái lai, quy luật xưa nay đó là qui luật luân lưu thịnh suy bỉ thái và ngược lại khi dương đến cực thịnh thì cũng thế, hiện nay âm đã có nhiều dấu hiệu đang suy thoái càng ngày càng xuống dốc thực sự và chuẩn bị trả lại cho dương

Như trên tôi đã phân tích, từ đây cho đến 2011 năm Tân Mẹo hoặc tới đa 2014 tức năm Giáp Ngọ, vì đảng cộng sản thành lập năm 30 Canh Ngọ. Ngọ gặp lại Ngọ rồi sẽ thấy định mệnh CSVN có chuyển biến lớn theo quy luật tự nhiên do Trời Đất sắp đặt hay không

Kính thưa quý vị, nói tóm lại: những năm Tý, Ngọ, Mẹo và Dậu là những tháng năm chu kỳ của lịch sử VN có liên quan đến tình hình thế giới mà Đảng CSVN thành lập ngày 3/2/1930 năm Canh Ngọ và chắc chắn sẽ cáo chung vào những năm Tý, Ngọ, Mẹo Dậu mà thôi

Thưa quý vị, chúng ta có thể nhìn lại các triều đại lịch sử VN, thời Lý hưng thịnh nhất trải qua 8 đời từ Lý Thái Tổ đến Lý Huệ Tông rồi sinh ra Lý Chiêu Hoàng gả cho Trần Cảnh là hết tức là từ năm 1010 đến 1225. Vua Lý Huệ Tông không có Hoàng Tử, chỉ sinh ra công chúa Phật Kim tức Lý Chiêu Hoàng, vua cha truyền ngôi cho công chúa, rồi xuất gia đi tu tại chùa Chơn Giáo tự xưng là Huệ Quang Đại Sư

Do mưu thần của Thái Sư Trần Thủ Độ xe duyên mai mối ép gả công chúa (Nữ Hoàng) cho Trần Cảnh, và sau đó bắt buộc Nữ Hoàng phải nhường ngôi cho chồng là Trần Cảnh, tức Trần Thái Tông, thế là chấm dứt nhà Lý.

Đời Lý kể từ năm 1010 đến 1225, chỉ được 215 năm là triều đại hưng thịnh lâu nhất trong lịch sử VN chứ chưa có triều đại nào kéo dài muôn năm hay vạn tuế như người ta thường hay chúc tụng

Kính thưa quý vị, qua bài thơ trên Cha tôi còn nhắc nhở một câu nói đi kèm như sau:

*“Đức lập quyền thì dân mới dựng chu toàn,
Còn quyền xưa đức dân tan khôn khó,
Lấy chí Thánh dìu người giác ngộ,
Dụng bạo tàn không đem nổi an bang,
Chỉ đưa dân chúng đi đến chỗ làm than
Và đem đến con đường tận diệt,
Dụng bốn chữ Minh, Cang, Liêm, Khiết
Dầu đời hay đạo trăm việc cũng thành”*

Chúng ta hãy nghiền ngẫm và chiêm nghiệm câu trên cũng như chờ xem vận nước, những gì sẽ xảy ra cho vận nước vào những năm Tý, Ngọ, Mẹo và Dậu ở tương lai. Tôi nguyện cầu Hòn hiêng Sông Núi u hiển oai linh, mong sao cho những nhà lãnh đạo đảng CSVN, những người cầm cân nảy mực sớm gọi nhuần ơn pháp nhũ của Chư Phật nên sớm thức tỉnh quay hồi triệt hủy tà niệm, ác niệm và ác nghiệp, lấy đức hiếu sinh mà thương dân lấy lòng nhân mà đối đãi, cách cố đĩnh cân, tận

tâm tận lực đổi mới để đem đến cho quê hương Việt Nam một xã hội thực sự dân chủ, tự do, công bằng, nhân ái, dân phú quốc cường và dân an quốc thái.
Tôi xin chân thành cảm ơn quý thánh giả, đồng bào, đồng hương dành thì giờ lắng nghe và quan tâm theo dõi những câu chuyện về « Địa Ngục Trần Gian » cũng như một số sự kiện của Thế Giới và vận đồ của Việt Nam dựa trên biến dịch về vũ trụ tuần hoàn này, cuối cùng xin kính chúc quý vị lời chúc nguyện an lành

Tỳ Kheo Thích Thiện Minh

Người về từ Địa Ngục

*Hạnh Phúc thay cho Người đã hy sinh
Quên thân mình suốt
26 năm dài gian khổ
Vì Tiền Đồ Dân Tộc
Vì Đạo Pháp Trường Tôn
Đáng được tán thán!
Đáng được cúng dường!
Người trở về từ địa ngục ...
Vàng Thái Dương tỏa sáng
trời Quê Hương
..đón mừng
Tích trượng trên tay
Ngọc châu như ý
Phá tan đời tăm tối
Hạnh phúc về muôn nơi
Vui thay! Người trở về
Trời rưới mưa Cam Lộ
Hạnh Phúc nào hơn!
boong.....boong....boong.... ./.*

Diệu Tâm ghi chép

www.vietnamvanhien.net